ما به له تا څه غوښتل؟

(شعري ټولګه)

ویــــناوال:

ذکرالله ملنګ

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

کتاب: **ما به له تا څه غوښتل؟**

ویناوال: **ذکرالله ملنگ**

کمپوز او اډیټ: **عبدالوهاب مومند**

اړیکه: **074 904 3834 ـ wahabmomand90@gmail.com**

چاپ وار: **لـومړی**

کچه: **رقعي**

د چاپ شمېر : **۱۰۰۰/زر ټـوکه**

د خـپرېدو کال: **۱۳۹۹ل/ 2021ع**

چاپ زیار: **بغلان ادبي بهیر**

خپروندی: **نور خپرندویه ټولنه**

اړیکه: **0777 314 202/078 621 800 ـ noor.books2014@gmail.com**

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ!

هغو چا ته چې زه يې د ژوند په خوږو پوه نه شوم د ابد لپاره يې دا ناځوانه نړۍ؛ زه او زما ټول خپلوان پر ځای پرېښودو او د تل لپاره يې د احسانونو پوروړی يم.

مور او پلار ته مې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

د ملنګ دا منظومه وینا ..... ذ
غزل او د ملنګ شاعري ..... ش
بې قلنګه ملنګ ..... ط
حمد 2
نعت 3
کال 4
توبه 5
مه رانه وړه 6
محبت 7
غزل 8
ننګ 9
اغزي 10
دعوه 11
زولنې 12
قلمه 13
احترام 14
حماسي غزل 15
ملامت 16
توشیح غزل 17
اوښکې 18
خزان 19

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختيار 20

آزار 21

ازلي برخه 22

بغاوت........ 23

په کاڼو ولې 24

څاڅکی 25

څو توبې 26

خو چې وای 27

خوښ مې نه دی........ 28

خوښ يم 29

د چا څه! 30

هغه کوم کلی دی 31

ورک جانان 32

ياغي........ 33

اغيار په رګونو کې........ 34

انديښنې 35

انسان ته خطاب 36

انګازه شوه 37

بد نصيبه 38

بد قسمته 39

بې قلنګه ملنګ 40

بيمار........ 41

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیدار.. 42
پرې پایم 43
غزل.. 44
په تناب ترلی.. 45
په جبین خال 46
په خوب ویده 47
په ګیله یم 48
په هوش.. 49
پیغام 50
تعبیر.. 51
تور بوراګی.. 52
توره تیاره.. 53
جام 54
جدا شه 55
څیرې ګریوان.. 56
خوبه ورې 57
رڼه شپه.. 58
غزل.. 59
کله کله 78
نیمه شپه.. 79
غزل.. 80
د رحمن مېلمانه.. 81

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه.. 82

غزل.. 83

کعبې ته سلام 88

غزل.. 89

ښکار شومه 90

د بیابانونو مېلمه... 91

دامونه د چا نه منم 92

د دربار خاورې.. 93

د خولې آواز 94

د آشنا مینه... 95

د ژوند ارمان... 96

د عاشق آواز... 97

د لېونیانو په جامه کې... 98

د ملنګ کچکول 100

د میدان خبرې 101

د ناز دعوت.. 102

د وفا قول 103

د یار په تمه.. 104

زخمي مینه 105

زما جونګړې... 106

زندان 107

زه به نه یم 108

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړوي مې.......... 109
ستا په سترګو 110
سلام آشنا ته.......... 111
غزل.......... 112
ملنګ او ګلاب.......... 113
مننه 114
غزل.......... 115
مرګیه 135
غزل.......... 139
مننلیک 140

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ دا منظومه وينا

انسان چې کله تر رواني اغېز لاندې راشي، نو ذهن يې پر حرکت را شي. دغه رواني اغېز له چاپېرياله وي، ذهني تجربې يا پوهه او يا هنر زېږوي، خو کله که په ذهن کې اندېښنې، ستونزې، کړاوونه او غمونه سيورى وکړي ، نو دلته دماغ به بيا دغه ستونزې، کړاوونه، اندېښنې، غمومونه.... په هنري پنځونو کې وړاندې کوي او خپل حالت به د لفظونو او کلمو په انځوريزه جامه کې رانغاړي يا به د ژوند رنګين مزل د اغېزو پر سر لار وهي.

هغه ذهنونه او دماغونه بختور دي چې د طبيعت پېښې په هنري انځورونو بدلوي، د ژوند سفر په رنګينيو کې رانغاړي، خو هغه چې د طبيعت پېښو اخيستي، د هغوى د ژوند سفر پر اغزيو دى. دلته ځينې نشو ته مخه کوي، ځينې بد اعمالو ته او ځينې دا سفر د سترګو په رپ کې بايلي.

نو بختور هغه دي چې د طبيعت پېښې ، د ژوند په سفر او په رنګين لړ کې داسې وپېيي چې ټولنې ته ژوند په رنګينيو او خوند کې وړاندې کړي.

هغه ټولنې چې د ژوند له رنګينيو بې برخې دي او يا يې دغه سفر د ګلونو پر لار نه وي، هلته دوديزې خبرې ، دوديز مسايل، نصيحتونه او بيا هم ژوند ته د رابللو هغه لومړنۍ خبرې په کې دود وي.

زموږ ټولنه د ژوند د سفر د رنګينيو پر لار او هم څنګه چې ښايي نه ده برابر شوې ، لا هم له دوديزو چوکاټونو او خبرو سره مخ ده.

يو زمانه کې به خلکو نظم همدغو دوديزو مسايلو ته وسيله کاوه، خو که يو نيم به داسې راپيدا شو چې د ژوند سفر به يې د رنګينيو په لار برابر کړ، نو ټولنې يې ذهني هضم نه لاره، دا هم زموږ د دوديزو مسايلو او زده کړو پورې تړلې ده ، خو ترڅنګ يې بيا ولسي او دوديزو محروميتونو پر هغو ذهنونو چې د وينا ژبه يې ولسي او په ښکاره پرې پابندي وه ، هنري مزل وواهه. دا زموږ د ولسي ادب برخه ده. دا برخه هم د دوديزو چوکاټونو تر اغېز لاندې ده، يوازې د يوې ځانګړې ټولنې او کلتور خبرې راباندې په هنري جامه کې لولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخوا بیا په لیکني ادب کې د ښوونیز، روزنیزو او کلتوري اغېز تر سیوري لاندې خبرې هم لولو. دا خبرې د نظم په ژبه دې ته وړاندې شوي چې په ټولنه کې د سمون فکر رامنځته کړي او ټولنه له شتو ستونزو خلاصه شي، دلته نظم د وسیلې په توګه کارېدلی. شاعري په کې ډېره نه ښکاري. هغه ناظمان چې نظم لیکلو شوق ورسره شته، د شوق او خپلې ځانګړې هڅې له مخې لومړی همدغه دودیزې خبرې او شته ستونزې منظوموي. دا خلک هم بختور دي چې د طبیعت پېښې او خپل دودیز مسایل لږ تر لږه د نظم په چوکاټونو کې رانغاړي. د دوی دغه رنګین لېونتوب ټولنه سمون ته رابولي، یو له دغو لارویو څخه هم ذکرالله ملنګ دی.

ذکرالله ملنګ په خپل دغه منظوم کچکول کې د ځان لپاره خیر نه غواړي. خیر د خپلې ټولنې د بقا او سمون لپاره غواړي، له شته وو ستونزو یې خلاصون لپاره غواړي. دی بختور دی چې دماغ یې د طبیعت پر پېښو داسې ذهني تجربې وکړې چې نورو ته پند ګرځي او د نظم په خوږه ژبه یې همدغه ټولنه کې شته خبرې او مسایل بېرته کټ مټ پرته له مداخلې وړاندې کړي، ویې لیدل، وایې ورېدل، ویې څکل، بېرته یې کټ مټ پر محاورې یا عادي ژبې نه؛ بلکې په منظومه ژبه وړاندې کړل.

یو مو وشاړه سل نور راته پیدا شو
دا د چا له خوا ورکړې اجازه شوه
ملنګ وایي دغه واک قلم ته ورکړئ!
رانه جوړه په نړۍ کې ډرامه شوه

***

جنګه بس ده مېلمستیا بل لور ته لاړ شه
په کلونو دې کوربه شو زموږ کلی

هغه بیتونه کله ناکله یې ذهني تجربو تخیلي ځواک هم کارولی دی. د داسې نظمونو چې هغه دې یوازې د ټولنې شته ستونزې او ناخوالې وړاندې کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې وزن ته پام وي. له نورو خلکو سره چې هغوی هم په خپلو ورځنيو مجلسونو او ناستو کې دغه مسايل يادوي، توپير دا دی چې دوی د نظم په چوکاټونو کې موزونوي.

نو ملنگ په دې بختور دی چې د طبيعت پېښو په غرونو ونه گرځاوه، نه يې نشو ته مخه کړه، بلکې يوه داسې موزونه نشه يې پرې وکړه چې ده دغه پيمانه نه ليدله ، خو خپلو الفاظو ته يې پيمانه پيدا کړه او دا دی نن يې زموږ مخې ته ذهنې تجربه او لاسته راوړنه پرته ده، ملنگ د خپلو اخلافو خبرې اورېدلي او يا لوستي دي، نو هغو يې هم پر ذهن سيوري کړی دی.

دا چې ته کړې راته گواښ په سر مې پښې ږدې
زرغونېږم به پر ځمکه لکه زړی.

دده دغه احساس او لوی فکر د لوستونکي ذهن ته دا وينا ور تداعي کړي، د رحمان بابا چې .

ژوندی ځان په ځمکه ښخ کړه لکه تخم
که لويي غواړې د خاورې په مقام شه

نو دی په گواښ کې خپل ژوند ويني او ځان له زړي سره تشبه کوي. دا هم زموږ د ټولنې يوه دوديزه مفکوره ده . يو بل بيت چې هم د دوديزې مفکورې پر بنسټ دی:

ملنگ وايي ځم په لار د درويشانو
درويشان دي چې ختلي تر افلاک

دلته هم د سړي ذهن ته د رحمان بابا وينا راځي.

چې په يو قدم تر عرشه پورې رسې
ما ليدلی دی رفتار د درويشانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ کچکول مې ولید، ځینو ځایونو کې مېسرو ترمنځ معنوي او لفظي ټکر و، د لهجې بار هم پرې پروت و، ما خپل وړاندیزونه ورته په ګوته کړل، نور دده خوښه چې مني یي او که نه؟

د دا ډول ویناوو یوه کامیابي همدا وي چې لږ تر لږه لفظي او معنوي ټکر او وزني کمزورتیا نه لري. د ملنګ د کچکول طبعه او روانه ژبه دا څرګندوي چې:

ځانګه به نن سبا کې ګل شي
ما یې په سر کې سرې غوټۍ لیدلي دینه

درنښت او شاعرانه مینه

لعل پاچا ازمون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل او د ملنګ شاعري

غزل لکه څرنګه چې له نوم څخه یې څرګنده ده، یوه عربي کلمه ده او د عربو له شاعري څخه دا بنه پښتو شاعرۍ ته اقتباس شوې، چې وروسته وروسته ځوان تنکي شاعرانو ورته مخه اړولې او د آسمان ځلانده ستوري غونډې په پښتو شاعرۍ کې غزل فورم ځلولی. د غزل مقبولیت د خوشحال بابا له شاعرۍ څخه راپدې خوا پښتو خپل کړ او د عشق (لېریک) مضمون نه سېوا لمن یې نورو سکالو ته وځځوله، خو غزل د نورو فورمونو نه یوه متفاوته ژانر ښکاري ځکه نوي شاعران د شاعري پخوالي له وجې تخنیکي پیل پرې کوي. غزل ژانر د خپل په غېږ کې ځانګړي رکنونه لري چې له(مطلع، مقطع، قافیه، ردیف، څپیز او خجیز) خواوې نه بحث مخې ته راځي، چې وروسته سیلابوټونیک سیستیم یې له (۷څپیزو نه تر ۱۵څپیزو) پورې یادوونه اړینه بولو، خو کله کله داسې غزل هم رامخته کېږي چې آن تر ۱۶څپیز وزن لري خو آهنګ یې د ۱۵ څپیز په کې ښکاري.

ملنګ صیب د خپلې غزلیزې شاعري په لمن کې داسې موضوعات راوړي چې عشقي، فراق، انتقادیه، وطندوستي، ګیلایه، او پند نصحت مضمون په کې موندل کېږي چې انتقادیه، نشلیزم او نوموړې نور پاینتونه د خوشحال بابا له شاعرۍ څخه یې ځمکه را پراخېږي، چې آن تر یوېشتمې پېړۍ پورې شتون یې د ناخوالو په علت د الهام په وزرونو پراته ښکاري. د ملنګ صیب غزلیزې شاعري سیلابوټونیک سیستیم د څپیزو نا انډول؛ یاني یوه زیاته څپه لېدل کېږي خو د آهنګ تارونو له مخې بیا روان سُر او لی ساتي. لکه په دې بیت کې:

زه ناست درته کوڅه کې د راتلو په انتظار یم(۱۵)

دا ستا د ګوتو شمېر مې په فالونو کې راځي(۱۴)

یا:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېدلې بېر سر څېرې ګرېوان زه[۱۲]

لېونو کې لېونی وی خو چې وای[۱۱]

د څېو نا انډول یوازې په دې کرښو کې نه وینم همدارنګه په ازلي برخه، ملامت، زندان او مننه... نومې غزل کې د څپو زیاتوالی را په ګوته کېږي، دا ددې لپاره چې ملنګ صیب اکثره غزلې د یوولس څپېزو استازیتوب کوي او دا نا انډولیتا په څوارلس او یوولس څپېزو غزلو کې شتون لري خو په ځینو ځایونو کې د څوارلس او یوولس د څپو انډولتیا لېدل کېږي چې (زندان او ژړوي مې...) او نور نومې غزل په ګوته کولی شم. د غزل په پنځلس څپېز او دولس... سیلابوټونیک انډولتیا تر پایه پورې ښه لېدل کېږي چې د وزن سکښت او برابرښت له نورو خواوو سره ښه سیستماټیک آهنګ ساتي.

د اندېښنې وړ خبره د لوستونکو او کره کتونکو د خو ګوته وه، چې دا د خو ګوته د یون صیب (د پښتو شعر هندسي جوړښت) څخه ردوم. د یاد کتاب څخه دا خبره نقلول یې اړین بولم، چې لیکي: (په ځینو خاصو غزلو کې کېدای شي د غزل هغه مسرې چې قافیه نه لري یوه څپه له قافیه والو مسرو څخه زیاتې شي.) دا ددې مانا لري د غزل په ازادو کرښو کې یوه څپه ډېره خو چې آهنګ یې برابر وي او غالباً د ازادو کرښو ډېرښت یو علت د ډېری شاعرانو نابلدتیا له تیوري کتابونو څخه وي.

د ملنګ صیب د شعري ټولګې ځانګړنو ترڅنګ یوه ځانګړنه له حمدیه او نعتیه څخه پیلېږي چې د منځنۍ (کلاسیک) دورې چاپ کتابونه همدې څېزونو ته د ارزښت په سترګه ګوري خو په معاصره دوره کې ډېری کتابونه داسې نه ښکاري، ددې خبرو تر څنګ لوړ خیال، ادبي صنعتونه[چې ستا په سترګو نومې غزل کې درې تلمېح صنعتونه لېدل کېږي] او د عرفان او تصوف رنګ په کې لا ښه انځورېږي.

په شعري ټولګه کې مطلعه داره، بې مطلعې، ردیف وال، بې ردیفه، ذوالقافتین، ماته غرل، حماسي او رومانتیک غزلونه شتون لري او په پای کې زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ذکرالله ملنګ ته ددې شعري ټولګې مبارکي وایم او تل یې ددې بیت غوندې تاند غواړم:

چې قلم وي، نیمه شپه او سپین کاغذ وي
زه ملنګ هم په رښتیا توره بلا شم

نمانځنه

عبدالوهاب مومند

۱۳۹۸/۱۱/۲۶ل

بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې قلنګه ملنګ

د چونغر په لمن کې دېره، سایل د کوڅې یار، بې کچکوله بې قلنګه، د ولس په وېر کې له ځانه ورک، د ولس خیر پسې په جومات او ښوونځي کې لالهاند ملنګ ترنم دی، چې کور په کور ولس ته د ولس لپاره د سوال لمن نیولې، خیر یې غواړي ، ولس یې کله رټي، کله یې مني او کله پېغور ورکوي خو ملنګ د نصحیت لکړه په لاس هر ور ته د بېدارۍ او ښېرازۍ ترنم ښه په مینه وايي.

ویده به کله پاڅوې له خوبه
ملنګ هغه او غزلونه هغه

یا:

خلک مې بولي چې ازغی دی او نفرت ترې وکړئ
اغزی خو ویني چې ساتنه کړي له ګله ځینې

ملنګ د حق په مخ خندېونه، د جبر خلاف چیغه، د مینو د زړه شور او د ناخوالو طلسمونه ماتوي، دې کاروان ته ملنګان رابولي د نا پروا خوی له اړخه خاموش منبر او محراب هم نه مني.

واعظه ته ګونګی یې او حق ویلی نه شې
محرابه ملامت یې که منبر کړم ملامت

د ولس په مینه مست ملنګ د نصیحت لپاره لفظونه ډېر ښایسته پېیلي دي، سمون په جنون کې ملنګ د خوارړه ژوندون بهار او خُمار په عشق او مینه کې لټوي، د هوسا ژوند لپاره انسان خپل ځان ته رابولي د ریاء په دریاب کې ډوب ورک لاري یې خوښ نه دي.

ښه مجاز د ماشومتوب الله راکړی
په وړه خبر خپه او هم پخلا شم

یا:

د مخلوق په وړاندې پورته پورته غورځې
شیخ بې ځایه ریایي کړي خوښ مې نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنگ په عرفان کلک مبین دی او د کلام په هر مخ کې یې دا مینه له ورایه ځلېږي، د معرفت څراغ په لاس خپلې توبرې سره د جانان په لټون کې ډوب او سرگردان دی څو خپل مسیر ومومي انسانیت ورته د مینې په لار کې برېښي آن د غیر لارویان ورته بینا نه برېښي.

که دې ونېوه لمن زما د یار
سپین کوتر به درنه جوړ شي که یې زاغ

یا:

مینه یوه ده مینان یې ډېر بې حده وینم
چې په کوڅو کې غلطیږي هغه کوم کلی دی

د سولې تنده، ټولنیز عدالت نشتون ، زیاتی او محرومیت بې قلنگه ملنگ څخه بېنوا نه دي پاتې ډېر ښه یې په ترنم کې یې رانغښتي او د سمون خیرونه یې غواړي.

زه په کوم گناه مجرم یم گنهل شوی
چې مې ډکه له بچو نه هدیره شوه

یا:

څوک چې نوم د سولې نن په ژبه واخلي
بیا سبا یې په ریښتیا په کاڼو ولي

ومو غوښتل د ملنگ صیب د شاعري له اړخونو یو کوچنی ظاهري انځور راواخلو پاتې علمي بحث او ملغلرې به یې درنو ښوونکو او د ادب علماو ته پرېږدو، پای کې د ملنگ صیب د لومړي کتاب چاپ (ما به له تا څه غوښتل؟) مبارکي ورته وایم، هیله من یم لفظونه یې د نسلونه په خوله کې زمزمې وکړي او د ملنگ غوښتل شوي خیرونه د وطن کچکول کې واچوي.

مینه او درنښت
عبدالمبین صافی
بغلان ادبي بهیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمد

چې قادر په هر يو کـار دی هغـه خــدای(ج) دی
چې د هر چار مدد ګار دی هغـه خــدای(ج) دی

په تسبيــح چـــې مــلائيک ورتــــه ګــويا دي
چې هر څوک يې طلبګار دی هغه خدای(ج) دی

هــــم ثنــــا يې په اوبــو کې کبــان وايــي
د هـــر چــا راز ته بيدار دی هغه خـدای(ج) دی

که شـــجر، حــجر، مــدر او يا حيــوان دی
چې هر چاته بيا په کار دی هغــه خـدای(ج) دی

وچــــه ځمــکه ده يو دم يې کــړي زرغـــونه
راوستونکی د بهـــار دی هغـــه خـــدای(ج) دی

چې دده څـــــوک بنـده ګـــي کوي پــــه حقه
هم دده بنده چې يار دی هغه خــــدای(ج) دی

رســــــولان يې هــم دنــيا ته رالېـــږلـــي
چې مين مې په دلدار دی هغه خــدای(ج) دی

که څوک وايي چې پادشاه يم، پادشـــاه نه دی
د شاهانو چې سالار دی هغـــه خــــدای(ج) دی

عبـــــــادت يې همـــيشه کـــوه ملـــنګه!
په قيـامت کې چې قهار دی هغه خدای(ج) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

مهـــربان تــر مــور او پــلار يې محمده(ص)
انبـــــياوو کــې ســـردار يې محـــــمده(ص)

دا مـنم له تا ډېر مخـــکې پيـــدا شـوي
تـه د ټـــولـــو افتـــخار يې محــــمده(ص)

په ظاهـره کـې وروستی دنيا ته راغلې
په باطن کې لومړی وار يې محـمده(ص)

درود ســـلام به درلېږمه د رب دوسته!
دلتـه، هلـــته مې په کـار يې محمده(ص)

نوم دې خـوږ رابـاندې لګــي د زړه سره
ګناهـکار امـت غمـخوار يې محــــمده(ص)

د اخـــــلاقـو نمــونه دې يـاد ســاتمـه
چې ياد کــړی کـــردګار يې محـمده(ص)

صفتـــونه دې ملنـــګ کولـی نه شـــــي
چې په کومـو ته سيـنګار يې محـمده(ص)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال

کالـه بـدل شـوې خـو نيـتونه هغـه
بنـــدي هغـه او زنـــدانـونـه هغـــه

شپه، ورځ تېرېږي انتظار اوږدېږي
راتـــګ هغـه شـــو سفـــرونه هغـــه

سـهار په روغـو پښـو له کوره وځي
ګـوډ، مات را درومي لاملـونه هغه

د بل چا سترګې ړندې نه شوې دلته
خيـال يې روغ نه شـو نظرونه هغه

ويـــده به کلـــه پاڅـــوې له خـوبه
ملنـــــګ هغـــه او غـــزلـونه هـــغه

۲۰۱۴/۱/۱ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

توبه

د نا اهـــلو لـه یـاری نـــه مې تـــوبـه
په دوســـتی کې دښمـــنی نـه مې تـــوبه

ښتن خپله ښایسته ښایست یې خوبن دی
د بـدرنګـــو له دوسـتی نـــه مـې تـــوبـــه

ترېو تنـدی څـوړنـدې ســـترګې د بل چـا
له دې هســې بـد نیتـــی نـه مـې تـــوبـه

چـې یـې ټـنډه په سجدو شـاهده نه وه
بې ایـمانه شین خـــالـی نه مې تـــوبه

شـل مې نه کـــړله ملنـــګه نولـــس پاتې
دې نیـــمګړې دنیـــاګی نه مـــې تـــوبـه

۱۳۹۲/۱۰/۱۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه رانه وړه

دنیـــا درهــم دې یـــوړلـو کتـــاب مــه رانــه وړه
سپوږمـی د څوارلسـمې په سـحاب مـه رانه وړه

له ډېرو هڅو وروسـته مـې ګوهر په کې موندلی
تر څنګ چې مې بهېږي روڼ درياب مه رانه وړه

مـــا اوس وپـېژنـــدله خپـــله پـولـــه او پتـــی
جریـب رانـــه یونـــسې او تنـــاب مـــه رانه وړه

ډېـــر یـــم وږی تـــږی د سفـــر غـــرمو وهـــلی
زم زم مې پیـــدا کـړي او کبـــاب مـه رانـه وړه

اسـتاذ مې چې بدنام شولو تعلیم مې له پام بد
امـــام دې رانـه یـوړلـو مـحراب مـه رانـه وړه

د شـعر په خـوږه ژبـه چـې څـه حقیقت وايي!
ځـــارېـــږم لـه ځـوابه او تـراب مـــه رانه وړه

ملنـــګه! هر یو ګـوره خپلې ګټې پسې درومي
اخـــر کې مې ګټـــلی انقـلاب مـه رانـه وړه

۱۳۹۲/۱۰/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت

چې يې کړی وي اقرار د محبت
ما ليدلی دی په دار د محبت

دښمني به د اغيار پر ځان مني
که څوک درومي په نيغ لار د محبت

ورته کښېنه او ځاره يې لويه لاره
چې شې پوه په پټ اسرار د محبت

د غليم له جفا لاړل لرې
شول يو ځای هلته په غار د محبت

د ملنګ رنګ چې په خپل حال پاتې نه دی
سوځېدلی په انګار د محبت

۱۳۹۲/۱۰/۳۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بـــې همـته لکــه ځــان دې کړمـــه زه
بیـا په ځـان باندې تـاوان دې کــړمه زه

خدایـږو لاړمـــه د کومــې بلا ښکار شوم
چې ملګــرى د شیــطان دې کړمـــه زه

اوس به څنګه په تیارو تر خپل آشنا ځم
بې نظـره بې چشـــمان دې کــــړمه زه

چـې مې کله د اشنا په پَله، پل کـېښود
انسـانـانــو کې انسـان دې کـــړمه زه

چـې مې خوب د نیمې شپې ویل آبا ته
بنـدي شـوی په کنـعان دې کــړمه زه

د ملنـــګ یاغــي قلــم په ژړا ســـر شو
لکه اوښــکه د آســمان دې کـړمه زه

۱۳۹۲/۱۰/۳۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګ

پر تا غیرت پر تا مې ننګ خوښېږي
ستا مې کلتور ستا مې فرهنګ خوښېږي

چې په سینه باندې زخمونه منې
په حوصلو کې مې پتنګ خوښېږي

د ښکلو مینه کې پلمې وې ډېرې
ځکه مې مینه د بدرنګ خوښېږي

جوړه چې درومو د کابل په سفر
ګرم موسم کې مې سالنګ خوښېږي

سپینه کوتره په آزاد ژوندون کې
لوړ الوتل مې په ګړنګ خوښېږي

په خړ څادر او خړ دستار کې ګرانه!
ستا مې خویونه د ملنګ خوښېږي

۱۳۹۲/۱۲/۲۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزي

ګلابـه! سـتا تر څنـګه نن اغـزي راتـه بلا شـول
ها! پورې غونډۍ شاته مات کودي راته بلا شول

په مينـه نه پوهـېږم لا تر اوســـه ووړ ماشوم يم
چا ايښي راته لار کې شنه بنګـــړي راته بلا شول

هر وخت مې سر ټيپي او په ګـرېوان وينه راماته
کونـړه! ستا د ستر ځـنګل لرګـي راته بـلا شـول

ملنګه! نن مې هر يو تور پېکي روپۍ ته غل دی
بدرنګو ته چـې نه شـــوم ګلالـــي راتـه بلا شول

۲۰۱۴/۳/۲ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعوه

کریــــه شپــه مې تــا پر ســر له ځــان سره دعــوه وه
نا وختــه پاڅېـــدو کې مې شیـــطان ســره دعوه وه

زړګیــــه! ستا د لاسه پټـــې سترګې ځـــم زنـدان ته
چې زړه ځي هلته پښې ځي له چشمان سره دعوه وه

څښتــنه! ښــه پوهـــېږم آزمـــویـــنه تقـــدیـــري ده
تعبیر مې د خـوبونو له کنـــعان ســـره دعـــوه وه

چې کلـــه مې قضـــا د ژونـــدانه تـــرېنه پوښتـــله
نـور ســـر په زنګـــانه مې له وجـــدان سره دعوه وه

ګیـــله لـــه پســـرلیه د نـــن وخـت وګـړو وکــــړه
بـــاران ســـره دعـوه وه، له آســـمان سره دعوه وه

راشـــه پســـرلیه! لاس دې یو کړه له ملنـــګ سره
چونغر په ژړا ســـر، له خواجه الوان سره دعوه وه

۲۰۱۴/۳/۱٦ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

زولنې

ســـتا د زلفــو زولانــه مـــــې ژړوي
سـتا د مړو ســـترګو کاته مـې ژړوي

له ازله يې نصـــيب سرګـــرداني ده
دردېــدلـــي پښـــتانه مـــــې ژړوي

نن يې تله د انصاف په لاس اخېستې
پردي سپک او خپل درانه مې ژړوي

د يوه پَل خاورې نه وي بل را درومي
اوږد کتـــار دې مېلـــمانه مې ژړوي

کله را به شـې د سـولې سپين سحره!
شېـــبه وروسته ستـــا راتله مې ژړوي

ورتــه مه زوروېږه خــوی يې ده ملنګه!
آشــنا ســـــر په زنګـــانه مــې ژړوي

۱۳۹۲/۱۱/۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلمه

قلمـــه! مـــا درته پـــرون يو څـــه د زړه وويل
تا سـم د واره هغـــه څـــه واړه په خـــوله وويل

راباندې ټول خلـک خبر شـول پټه پاتې نه شوه
څـــه اضافـــي دې ورته نور زمـــوږ کـاله وويل

مـا درته ورځې د خوښـې په کـــوتو وشمېرلې
تا راته بيا يو څه ګوډ مـات او نور څه مړه وويل

ته تـر قيامـته راسـره يې په دې پوه شـومه زه
وايـه! ګـړېږه چـا پـه امـــر چـــا په پَله وويل

ملنـــګه! تل کـوه دوستـــي له ښو کسانو سره
هســـې نه تا ته يو کاڼـــه او بل ړانـــده وويل

۱۳۹۲/۱۰/۲۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

احترام

چې عزت او احـــترام دې وي په کـــور کې
د يـــووالي ښه نظـام دې وي په کـــور کې

ښه اخلاقـو باندې خپل صورت سينګار کړي
په زړه ژبـــه يو کـــلام دې وي په کـور کې

خامـــخا به خپـــلې موخې ته رسيــــږي
چې منلی خپل مقام دې وي په کـــور کې

چې ښځــــتن لا په ازل بـدبخــت پيـدا کړ
په دا نه کعـــبه احـــرام دې وي په کور کې

لــــه دې بلـه نيکـمرغي به چـــيرته نه وي
چې مسجد او هم امـام دې وي په کور کې

ای ملنـــګه! د خـــالـق شکـــر ادا کــــړه
پاک سپېڅلی دين اسلام دې وي په کور کې

۱۳۹۲کال
د عرفات مبارکه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حماسي غزل

زړګیـــه! زوړنـد د اُمیــد په تــنابو کې ښــــه یې
لالیــه ته هـــم د غلــیم په زنــدانو کې ښــــه یې

په پښـــو، لاسـو کې دې شـرنګار د زولنـو مزه کړي
دروازې بنــدې، کړکۍ بنـدې، په تیارو کې ښه یې

د بـې ننــکۍ آواز دې را مه شـــه تر غـــوږه زمـا
هر یو انـــدام زنځیـــــر تړلی په غــرمو کې ښـه یې

خیر که له تا پرته مې تور پیکی په کور کې سپین شو
په نن سبـا دې چې غولیـــږم په وعـــــدو کې ښه یې

په روغ ګرېوان روغه سینه مې چې ترخڼګ رانه شې
سوری ســوری دې سور ټټـــر په پرهرو کې ښـــه یې

په ســور سالو دې چې سرې وینې د سپین مخ پاکوم
په ښکلـــې مخ د شهیــدانو کتـــارو کې ښـــه یې

د ځانه جوړ کړه حـنظله په نیمه شپـــه کې ولاړ شه
ننبه غیـــرت کې راته پربېـــږده نښـــانو کې ښــه یې

ملنــــــګه! لیکه حمـــاسي اشعـــار قلـــم په ژبـه
په شاعـــرانو کې ستـــایلی په نظمـــو کې ښه یې

۱۳/۶/۱۳۹۲ل
خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامت

ها! سترګې ملامتې که ځیګر کړم ملامت
ریباره ملامت یې که دلبر کړم ملامت

خونې رنګه سالو قلمه راغله لویه لار کې
تقدیره ملامت یې که نظر کړم ملامت

واعظه! ته ګونګی یې او که حق ویلی نه شې
محرابه ملامت یې که منبر کړم ملامت

هر چا کاڼي اخیستي بې پوښتنې وېشتل کېږم
هواره ملامته او که غر کړم ملامت

جامه کې د دوستۍ یې د ابد پر خوب ویده کړم
اقراره ملامت یې که باور کړم ملامت

نن تله د انصاف په لاس راغلې ده ملنګه!
تیاره کړم ملامته او که لمر کړم ملامت

۱۳۹۱ د تلې ۲۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

توشیح[1] غزل

ذاکـــر مې نه کړلې زړګیـــــه، ته پر بلـــه درومـــې
زما ضمیـــــره لېـــونیه، ته پـــــر بلـــــه درومـــې

کور یې مالـــوم، در یې مالـوم دی نن ړانده ور درومي
زما له ځــــــان ســـره ملګـــریه، ته پر بلـــه درومې

راځـــــه پوښتــــنه یې د میــــــنې میین زړه نــــه وکړو
دنـــګ د چنار په شــــان زلمیـه، ته پــر بلـــه درومې

انـــــار دننـــه یمـــه ډک خـو ښـکاره هېـــڅ نه لرم
پـــه زړه زخمـــي یمه لالیـــــه، ته پـر بلـــه درومې

لمـــن دې نیســـم لکـــه بیـــا چې په ســـفر روان یې
را نـه جــلا شــــوې پردېســــیه، ته پر بلـــه درومې

له دنیـــاګۍ دې چـــې عُقبـــا په خـپل ځـــان ومنــله
د ژونـــده خـــوښ یم په مرګیــــه، ته پر بلــه درومـــې

هېر به دې نه کړي خوار ملنګ، خو ته یې هم هېر نه کړې
تر څنـګ یې میــشت کـړه ګـاونډیه، ته پر بــله درومې

۲۹ د وري

[1] ـ د هر بیت د لومړي مسرې توری که یو ځای شي نو ذکرالله ترې جوړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې

په بخــــت ويده آشنا ته ما پرون يو څه ويېلي
له خــيال يې ټول هغه وتلــي لکه نه راغلــي

اوس پــه دې فکر اندېښـــــنو يمه چورتونو وړی
نور يې شـړي له خپله ځانه مور ته راشي ځغلي

صاحبـــه! راغلمـــه تر تا يو څـه پرې وکړه منتر
په نـــاروا او په روا پســې يې څــوک دي تللي

زه له تقـديره ګيـــله من يم پر تا هسې اوښکې
له سترګو درومي بې اختـياره دا چې زړه رټلي

راځه چې ورکړو ســره غاړه دا يې زه مــــلامت
غماز خو ويني يو ځـل بيـــا راته کـــاږه کتـلي

ملنګه! ځير شه تور ښامار ته پــه رڼا مې چيچي
چې څوک په سمه لار روان دي نن يې بيا وژلي

۱۳۹۱/۲/۳۱ل
د مظلوم يار شرکت

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزان

ما له یار سره اغیار په لار کې ولیـــــد
ما بایللی اعتبـــار په لار کــې ولیـــد

له ما مه کـــوی پوښتـــنه ورته ګــــورئ!
یو ځل نه دا مې څــو وار په لار کې ولید

نه تیاره نه توره شپـــه وه چې غلـط شم
برالا مـې انتـــظار په لار کــې ولیـــد

ګلابـــــي رنګه ملنـــګه خـــزان مه شې
نه مې ته، نه مې دستار په لار کې ولید

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختیار

لکـــه چې پرېوزي غمـــې مې له چـــارګله ځیـــنې
داســـې جـــلا مې شـــو زړګی له خپل ګوګله ځینې

نن به توپـــیر د آرتیـــنې او مېـــړه ځنـــګه وکړم؟
دستمال، ګونګـرې ځنـــګه بېل کړم له وربله ځینې

ادکۍ مـــورې ګیله مه کړه خپـل قســـمت دې ژاړه
ګرېـــوان دې څېـــرې شو هوښیار او له پاګله ځینې

له چـــانه وکړم لاس نېوی او له چا لـــرې لاړ شم
راته په ګـــوته کړئ شیـــخان له توره غلـــــه ځینې

خلک مې بولي چې اغزی دی او نفرت ترې وکړئ!
اغزی خو وینې چې ســـاتنه کـــړي له ګلـــه ځینې

مـــا خـــو ژوندون د اَسارت پر ځان منـلی نـه دی
کاشـــکې آزاد شم او اختـــیار واخلم له بله ځینې

خاونـــده ورځ به دې اخـــتر، شپه به دې قدر ګنم
چې دا راغلـــي بېـــرته لاړ شي له کابلـــه ځینې

ملنګه! ځینې یې سپـین شعر او زه یې نثـــر بولم
چـــې کله تــــــېره شي خــــبره له غزله ځینـــــې

۱۳۹۲/۱/۲۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزار

چـــې مـېړی يې آزار کړی نه وي شـته؟
چـــې ريـــبار يې زورولـی نه وي شـته؟

چې په زړه کې يې آشـنا وي پټ ساتلی
چې يې حال چـــا ته ويلی نـه وي شته؟

خامـــخا به يې رازونـــه بـــر مـــلا شي
شيطانت چې يې چا کړی نه وي شـته؟

تا ليدلی چې په لار کې دې ټک درکړي
چې ګاونډ کې چا ساتلی نه وي شـــته؟

ما کتل چې زه او ته يې سره بېل کـــړو
چې غمـــاز چا پېـــژندلی نه وي شتـه؟

ای ملنګه! ستا پر کرښو بد ګومان شوم
چې بې موخې دې ليکلی نه وي شته؟

۱۳۹۱/۴/۶ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازلي برخه

دا ســــتا په ياد مې څــو ځلې کوڅـــې څــارلي دي
چې بيـــا مـــې کــړو سترګو ســـتا په لور کتلـــي دي

ګلان دي، که اغزي دي ســــتا د در راته محبوب دي
دا نـــن مې ځـــکه دواړه پـه اوربـــل ټومبـــلي دي

په نيت کې خدای کاميا ب کړم په کوڅه در برابر شوم
مـــــا لارې دې راتلـــو درتـه مــدام نيولـــي دي

چې ستا په مينه مست دي لېوني نه دي ټول روغ دي
په ټولـــــو کې له ټولـو نه دوی ټــــول ښاغلـــي دي

په زړه يې بـــل څـــه نه شته بې له صدقه درته وايم
رنځور بيـــــمار يې مه بوله ما ټـــول لېدلـــي دي

په دواړو ســـترګو ژاړي ديــــدنونه دې يار غـــواړي
په دغــــه محـــبت کې نـــــور له خيـــال وتلي دي

زه ګيـــــر نن د اغـــيار په دام کې کـــېوتم زړګـــيه!
له ډېره وخـــت په دې خـــوا يې دانې شيندلي دي

ملنګه! له قســـمت څـــخه به ولـــــې نه ژړېـــږې
په برخـــه ازلـــي دې انديښـــنې ليکلـــــي دي

۱۳۸۵/۱۱/۱۹ل

د سلطان داود شرکت

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

کتــل کوي دوه ســترګې خو زړګی کړي بغــاوت
اُمیــد يې ډېــر ارت وي خو مــرګی کړي بغـاوت

موږ ټول په دې اقـرار يو په يووالــي کې يو موټی
زمــوږ د کــور تر څنــګه ګاونــډی کــړي بغاوت

مجبــور يمه چې وکــړمه يرغل ســتا پر نــادودو
خپــل ولي مې په کاڼــو او پردی کــړي بغــاوت

په دې تمه به ناست وم چې څنګله ته به کړم تېښته
خبــر شوم ترېنــه دَم ګــړی زمــری کړي بغاوت

په عــذر عــذر تېــر مې کړو آشـنا ته لاس تر زنې
قسمت مې خوار پيـدا دی چې لالــی کړي بغاوت

دا نن چــې زه روان يــم پــر يوه او ته پـر بلــه
د زوی او پلار تر منــځه نن لمســی کـړي بغـاوت

ملنــګه! ښه خبـر يې نه سـالو نه تور پېــکی شته
ګــودر په اوښکو سر شو چې منــګی کړي بغاوت

۱۳۹۲/۴/۱۵ل
سيد جمال الدين ښوونځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کاڼو ولي

هغــه څــوک چــې مــې پخــوا په کاڼــو ولي
نــن يې وينــمه چــې تــا په کاڼــو ولــي

څــوک چــې نوم د سولې نن په ژبه واخلي
بيــا سبــا يې په رښتــيا په کاڼــو ولــي

ډليــزه ټــول د خــاورو مېــلمانه کــړي
شــل پنـځه وېشـت بــرالا په کاڼــو ولــي

بيــا قــولزوم دې پــه څپــو راولــه خــدايه!
هغه چــا تــه چې موســی(ع) په کاڼــو ولــي

د خپــل حســن ملامت کړمــه نــړی تــه
دا چــې نــن مــې زليــخا په کاڼــو ولي

څه دې خيال دی د طايف ښاره خپل ځان ته
ســتا په غېــږ کې مې آقــا پــه کاڼــو ولــي

نــن مــې اهــل د زمــان وليــد په سترګو
نــا روا پــرېــږدي روا په کاڼــو ولــي

پــه خپـل ظلــم باندې وياړي او روان دي
زوی تــه ګــوره چــې آبــا په کاڼــو ولي

لــه قلــم ســره ســلا وکړه ملنــګه!
ګــوره! بيــا به دې دنيــا په کاڼــو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاځکي

په ســـر مې د ټټـــر ځـــاځکي باران ولگـــېده
دا ستا د لـــوري ما بانـــدې احســـان ولگـــېده

غريبه دنياگۍ کـې مې هر چاته سترگې خلاصې
په تمــــه د وصـــال پر مـــا جهـــان ولگـــېده

ويده مخلـوق راويښ شو د لېـــدلو انتـظار کړي
پـــه لاره کـــې ولاړ ما په خپـــل ځان ولگـــېده

د تـــورې تيـــارې غلـه! په قرار قرار مې پرېږده
هر څـــه دې رانه يـــوړل زوړ او ځـوان ولگـېده

اخيستې يې ده مـا پسـې په نه گـناه مې وژنـې
انصـــاف چا ســـره نه شـــته فقـير، خان ولگېده

د خداى(ج) ملکونه ډېر دي ولې بلې خواته نه ځې
په زړه کـې د آســيا مـې جوړ توپـــان ولگـېده

ملنـــگه! د انصـــاف تلـــه دې غير لاســـته لاړه
خـــالـي لـــه بـــرکته دستـــرخوان ولگـــېده

۱۳۸۸/۳/۲۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو توبې

د زړه وینې په کوپړۍ د سر کې څښمه
د غمـونو افسـانې مې شــوې ملګــرې

نــه رغــېږم نه اُمیــد د رغېـــدو شته
له تا لرې زولنــې مې شـــوې ملګــرې

په رڼو سـتــرګو یې وینـــم ما خـطا کړې
جادوګرې سترګې شنې مې شوې ملګرې

دا چې ټول مې لیــونی، لیــونی بولي
د نا اهلــو قافلــې مې شــوې ملګرې

عمر تېر شو او تېرېږي خدایه(ج) څنـګه؟
بېـــه ژېړه تــرانې مې شوې ملګـــرې

نه مې وکړو عبـــادت پر نیمه شپـــه کې
بس چې کړې ځو توبې مې شوې ملګرې

نن خـــالي لاســونه لاړم ای ملنــــګه!
په زړګي ځو خاطرې مې شوې ملګـرې

۱۸/۴/۱۳۹۸ل

۳:۰۰ ب ظ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې وای

چې د یـــار دې در لرګـــی وی، خو چې وای
خیـــر که خپلونه پردی وی، خـــو چې وای

ګرځېـــدلی ببـــر ســـر ځېـــرې ګرېوان زه
لېـــونو کې لېـــونی وی، خـــو چـــې وای

خیر که خوب او آرام نه مې وای په ژوند کې
چې آشـــنا ســـره ناستـــی وی، خـو چې وای

په دنیـــا کـــې دې څه غـــم راســـره نه وی
د چینار په ســـر کارغی وی، خـــو چـــې وای

آشـــنا ما سره مشـــغول چې همېـــشه وی
د لمـــن یې تـــور پاولـــی وی، خو چې وای

نـــه مې چـــا ســـره وای ناســـته نـــه ولاړه
وچ دې ژمي یو نیالګی وی، خو چـــې وای

زه ملنـــــګ یم خوی خصلت د ملنـــګي کړم
په ګـــودر یې مات منګی وی خو چې وای

۱۴۲۷/۱۲/۲۹هـ ق

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ مې نه دی

چــې غــلام ته غـلامي کړي خـوښ مې نه دی
چــې اغیار ته سـلامي کړي خــوښ مې نه دی

چـــې د بل دې لاس امسـا شي پرې لعـــنت شه
بیـا چې غـیر ته هر کلي کړي خوښ مې نه دی

نــه بــه یې واخـــلم نه به یې وپـــلورم ورباندې
د سود خورو آشـــنایي کړي خـــوښ مې نه دی

چې خـــوري غــوښې او پلــو الله ورکـــړی
اندېښـــنه د سبـــایي کـــړي خـوښ مې نه دی

دوه دوسـتان که وي خپه الله به یې جوړ کړي
چې تر منځ یې شیطاني کړي خوښ مې نه دی

د مخلــوق پر وړانــدې پورته پــورته غـورځي
شیـخ بې ځایه ریائي کړي خـوښ مـــې نه دی

په تســبو او ســتره ږیره یې غـــلط نــه شـې
عبـــادت فرمایشـي کـړي خـوښ مـــې نه دی

چـــې لایــق مې د آشـــنا د مینـــې نــه وي
بیا تـر مخ یې ریباري کړي خوښ مـې نـه دی

ای ملنـــګه! نور یې نـــوم په خـوله وانخـــلې
چې غلیم ته آبادي کړي خـــوښ مـې نـه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ یم

ګـلابه! سـتا لپـاره له اغـزیو سره خـوښ یم
آشـنا ستا د کـوڅې له ګاونډیو سره خـوښ یم

نږدې ده چې دې سمې پر ځای وخېـژمه غره ته
ځنـګله! در روان یـم له زمریو سـره خوښ یم

زه ستا د ناکـردو دې لاسه ځمـه له دې ښـاره
زړګیـه! لـرې، لـرې له پردیـو سره خـوښ یم

غلـیم ته مې کـه ستا سینه سـپر نه شـو ادکې
مورجانې! د خورکۍ ترخنګ بنګړیو سره خوښ یم

کـه خـرڅه مې شمـله د پلار نیکه په بېګانه کړه
ملنـګه! له دې وروسته له لرګیـو سـره خوښ یم

۱۳۸۹/۲/۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا څه!

دا چې ســتا په عشــق اقرار یم د چـا څه
بیا چې ســـتا په ســـر په دار یم د چا څه

د زړه وینه مې په خپـــله خوښه ورکـــړه
اوس که خــومره زه بېـــمار یم د چـا څه

ویلې کېـــږي چـــې په اور د کبابیـــانو
کــه زه وازده د جـــزار یم د چـا څـــه

که چاړه باندې مې پوست د تن جلا کړي
دې چـړې تـه چې تیـار یم د چـــا څــه

که ګومان د لېــوني راباڼــدې کــاندي
لېــونی که دې دربـــار یم د چـــا څه

که په دښته او بیـــابان بې هوده ګـرځم
په جامه یې چــې سیـــنګار یم د چا څه

که غنـم راتـه په زړه زخمي څوک وایي
خو چــې ډک لکـــه آنـار یـم د چـا څـه

د نړۍ مشتریان تــول پرې را خبر شئ!
چې ملنګ یې خریـــدار یم دې چـا څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کوم کلی دی

چې مې زړګی پرې هوســېږي هغه کوم کلی دی
چې مې جانان په کې اوسېږي هغه کوم کلی دی

چــې مې زړګــی په ژړا سـر شي او غـرېږي راته
له سترګو اوښکې چې تویېږي هغه کوم کلی دی

راشــه در وښـایم په ګوتـه هـم دا اوس مې ولید
چې انـوارات پرې راوریــږي هغه کوم کلی دی

نښــې یې ډېرې خـــو یـــوه یې شین ګنبد وایمه
چې له هېـچانه نـه ورکـــېږي هغه کوم کلی دی

څومره ظالـم ومـــه په ځـان چې ورته نه راتلمه
چې مې باور پرې قوي کېږي هغه کوم کلی دی

څـه عـــجایب او غـــرایب مـې مینـان ولیـــدل
چې تور له سپین سره ګرېږي هغه کوم کلی دی

پـه ګـــونګې ژبـــه د مین په مینه څنګه پوه شم
په ایشـارو هم نه پوهـــېږي هغـــه کوم کلی دی

میــنه یـوه ده میـــنان یې ډېــر بې حـده وینم
چې پــه کوڅـو کې غلطېږي هغه کوم کلی دی

ملنــګه! دومره پته بس ده نور قلم پرې بند کړه
عاشق په زړه چې پټ ژړېږي هغه کوم کلی دی

۱۴۳۰/۱۱/۱۲ه ق ـ نبوي جومات، مدینه منوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک جانان

په سپیـــنه رڼا ورځ کې مې جـانان ورک کـړی دی
د ســرو شـونډو له پاسـه مې پېزوان ورک کړی دی

څومــره هلـې ځلې مـې چـې وکــړې پیـدا نه شو
د سپین او تور په منځ کې مې میزان ورک کړی دی

زمــا د لاس امسـا وه نـن اغیــار تـه پـه کاربــږي
پلورمــه یې په خپـــله مـا نشــان ورک کــړی دی

مینه مینه کړله مې تک سپــین رنـګ مې بـدل شـو
ځیـر ولـې ورته نه شم ما مـــرجان ورک کـــړی دی

ملنــګ به یې هــرو مــرو ژړا په خپـل سبحان کړي
بې وخته یې چې څیرې خړ ګرېوان ورک کړی دی

۲۱/۸/۲۰۰۸ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاغي

پــه نظـــر درتــه ښــکاره شوم خـــوبه وړی
دا چـــې زه پر باطـــن روغ په صـــورت مړی

څــه دې خیــال دی چـــې د هیڅ کولو نه یـم!
لـه ناخـــوالو جنـــجالونو ســتړی ســـتړی

بـریالــی لا پــه ازل کـــې زه پــر تــا یــــم
د مـــوسی دې لاس امســا یــم تـــه یې پــړی

دا چې ته کړې راته ګواښ په سر مې پښې ږدې
زرغونیـــږم بـــه پــر ځمـــکه لکــــه زړی

له ملنـــګ څخــه نـــږدې قلـم یاغـــي شـي
چـــې اغیـــار یې دی لـــه یـــار ســـره لړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيار په رګونو کې

راتــــه ښــــکاري قــافلې نه شــــوم جدا
له کعــــبې او له مــــکې نه شوم جــــدا

په رګــــونو کې اغيــــار مې ځای نيــولی
غلــــط شوی له کوڅــــې نه شــــوم جدا

اوس به خود دې بېګانه په دام کې ګير يم
چــــې د ســــتا له دروازې نه شــــوم جــــدا

ســـرکشي مــې له هغــــه وخته حساب شوه
چې مې کــړې وه وعدې نه شــــوم جدا

بريالـــی به شــــمه هلتــــه ای ملنـــګه!
چې شيطان له وسوســــې نه شوم جــــدا

۱۳۸۹/۲/۱۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنې

کــه تور توپـــان توري تیــارې وې تا به نه پرېږدمه
خیـــر که له بل سره وعــدې وې تـا به نه پرېږدمـــه

دا مې اقــرار دا مــې اســـرار را ســره ومنـــه ته
که په آسمان وربځې خپـرې وې تا به نه پرېــږدمه

که دې کـــوځې او لارې بندې د دیـدن ټولې شوې
که ببـر ســـر او اندېښېـــنې وې تا به نـه پرېـــږدمه

خیـــر که تنـــها یې دا ونه وایـــې تنـــها یمـه زه
زمـــا لا مخـــکې دا نـــارې وې تا بـه نـه پـرېږدمـه

ګـــوره! غلط د زمانې چې غمـــازان دې نه کـــړي
که مې په لاس کې شمعې مړې وې تا به نه پرېږدمه

که جـــدايي يې زمـــا او ســـتا په دېـــوالونو کړله
په دغــــه باب که فیـــصلې وې تا به نه پـــرېږدمه

وايي ملنـګ چې لاس په لاس ځمـه له یاره ســـره!
که د ژونـــد سختـــې مرحلـې وې تا به نه پرېږدمه

۱۳۸۸/۴/۲۳ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان ته خطاب

په ځواني باندې غره یې ګرځې چاک
له مادي نه خبر نه یې چې یې خاک

که په څومره تکبر او غرور مست یې
یو ځل لوېږې به د بل انسان په واک

که قرآن او سنت دواړه درته وایي
ته لا ګرځې ډېر بې لارې بې ادراک

خلاص به نه شې بې شفیع او پیغمبره
که دې ډېره شي دنیا تر هزار لاک

د خپل عمر په قیمت قدر پوه نه شوې
نه دې وکړلو په شپو او ورځو باک

خوند د زهرو او شرابو سره بېل دي
مزه نه شته په نارنجو کې د ناک

ملنګ وايي! زه په لار دې درویشانو
درویشان دي چې ختلي تر افلاک

۲۰۰٦/۴/۹ع، ۱:۱۵غرمه
جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازه شوه

نا ببــره مې تـــر غـوږه انـــګازه شـــوه
چې مې خونه د خپل ورور په لاس چپه شوه

پــر یـــوه ټغـــر به یو ځـــای کېـــناستلو
دغــه څـــوک ؤ چې تر منـځ مو فاصله شوه

زه په کـــوم ګنـــاه مجـــرم یم ګنهـــل شوی
چې مــې ډکـــه له بچـــو نه هدیـــره شـــوه

خورکۍ کونډه، مـورکۍ بوره به تر څو وي
د مظلوم ولس نور ختـــمه حوصـــله شوه

یو مو وشـــاړه ســـل نـــور راته پیـــدا شو
دا د چـــا له خـــوا ورکـــړې اجـــازه شـــوه

دا تر څو به د پـــردو په خـــوله جـــوړېږو
غېږه راکړه نـوره ختـــمه مو جـــګړه شوه

ملنګ وایـــي! دغـــه واک قلم ته ورکـــړئ
رانه جـــوړه په نـــړۍ کې ډرامه شـــوه

۱۳۸۷/۱۰/۳ل
د ارواښاد حاجي نیک محمد خونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد نصيبه

دا زه يـــم بد نصـــيبه که دنيـــا ده بد نصـــيبه
ادې وه بـــــد نصيـــبه که آبـــا ده بد نصيــــبه

د هر چا څپېړ خور شومه په روڼ ميدان مې ولي
په نيـــــغو راکـــتو کې مې ليـــلا ده بد نصـــيبه

نه ستـرګې مې شي ټيټې او نه سر د ټيټېدو دی
په ســـر سر چې وهي مې دا له تا ده بد نصـيبه

د خپل پلار بدل اخلي والله بل مطلب يې نه دی
لمسی د اکبـــر خان شوم او که نيا ده بد نصـيبه

ملنګ شومه کچکول په لاس رنې سترګې ولاړ يم
نـــور نه يم بد قســـمته او نــه دا ده بـــد نصيـبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد قسمته

که خـــبر شي ته زمـا د زړه پـــه داغ
نور جـدا به کړې رښـــتيا او هـــم درواغ

کــــه دې ونېـــوه لمــــن زمـــا د يـــار
سپين کـــوتر به درنه جوړ شي که يې زاغ

چې په زړه باندې يې غم د خپل آشنا وي
بيا به کله کـــړي آرام يا به شـــي چاغ

عاشقـــان بې له ادرســـه يار ته نه ځـــي
زمـــا د يار خـــونه مالـــومه بې بيـــراغ

ای ملنـــګه! د دنيـــا ودانـــی ګـــوره
پرې به يې ورنه کـړم اغزی د يـار د باغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې قلنګه ملنګ

چې د لرې نظـــر نه کړي څوان دنـــګ نه دی
چې دې لاس، پښې مات نه کړي ګړنګ نه دی

شین صورت او کوږ ورمېږ يې چې ياد نه کړې
چې په اصـــل کې تـره وي بادرنـــــګ نه دی

چــې د ځمـــکې نه سره سپيـــن پرې راوباسې
د آهـن جـــوړه قولبـــه ده کولنـــګ نه دی

چې يې يار له خــــوارۀ خـوبه بيدار نه کړو
دا آواز مې د تمبـــــور او ډول ډنـګ نه دی

چې ســـردار د درينــــده او د ځنـــګله دی
په نامـــه زمـــری يادېــږي پلنـــګ نـه دی

چې په تَله دروند تالـــه شـــــي نـام هغه دی
چې د يار په مينـه موړ نه شي ننـــګ نه دی

ای ملنـــګه! بـې قلنـــګه ملنـــګي کـــړه
چې مطلب د چـــا قلنـــګ وي ملنګ نه دی

۱۳۸۵/٦/۲۸ل
د مازديګر۴:۵۰، خلپه جونګره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیمار

د مینـــې په تور، تور مې گنــــاهکار لیدلی دی
له خـــوا د هغــو دغو مـــې پر دار لیـــدلی دی

آدمـــه(ع) له هغـــې دمه مې لاس پښې زولنې دي
سیـــنه کې مې اغیار لکـــه خپل یار لیـــدلی دی

دښـمن د لاسـه ولاړه د آشـــنا په لـــوري درومي
موسی(ع) په سترگو ښکار چې مې انگار لیدلی دی

د زلفو او سپـین مخ نه دې قـــربان شم د زړه سره
پر تا بانـــدې مین مې رب غفـــار(ج) لیـــدلی دی

کله به یې ټولی وینـم چې کېني په یو ځای کې
کتار مې د بلبـــــــلو تـــار په تـــار لیــــدلی دی

ډېره مـــوده کېږي چـې د یـــار له غېـــږې تللی
په ژوند د دنیـــاگۍ کې مې بېمار لیـــدلی دی

دربـار ته دې ملـــنگ نن په خالي لاسو ولاړ دی
ول ول پـر غاړه پـــروت ما یې دستار لیدلی دی

۲۷/۱۱/۱۳۸۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیدار

د غـــماز هـــر یو ګـــوزار ته یم بیـــدار
که هــر څـومره راته نېسـي لـــویه لار

کله مخـــکې کله وروسته په شـــا ګورم
له ښـي اړخ او له کیـڼ اړخ نه یم په ډار

د آشنا په دَر که څـــومره سختي وینـم
د بـــل دَر ګـل به ور نه کړمه په خـــار

معشـــوقه راته د هـــر څه نه ده ګـرانه
مال او سر مې ترې قربان شه په څو وار

نور به لاړ نه شـــم د چـــا په اوتو، بوتو
پېـــژندلی مـــا د خپل لستـــوڼي مار

ما چې کلـــه کړه پیـدا د آشـــنا خونه
سمدستـي شومه د بل له خـــوا په دار

اوس ملنګ په عاشقانو کې حساب کړه
دا تر څـو به ګرځـي ســـتا په لور کنار

۱۳۹۰/۹/۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې پایم

تصــویر دې راته ګــرانه به خــوبونو کې راځي
دا ستا دې خولې خبــرې زما ســوالونو کې راځي

زه ناســت درته کـــوڅه کې د راتلو په انتظار یم
دا ستا د ګــوتو شمېر مې په فــالونو کــې راځي

په شـــکل د یو چــا غوندې شمېرمه د لاس ګوتې
ستا ورځـــې مې پــوره په حســابونو کې راځـــي

نســیمه سبــایي رابانــدې ته هــم ښه لګــېږي
د یـــار مازیــګرې مـــې په یـــادونو کې راځـي

که لمر ده که سپوږمۍ ده مخ د یار ته کتی نه شي
پــه ښکــته کتـل غـــواړي تعظـیمونو کې راځـي

مجــرمه زلیـــخا که د یوسف(ع) پر حســـن بولۍ!
د یار حســن مې وړاندې په حســـنونو کــې راځي

که خــلک ورته نوم د لېـــوني لېـــوني اخــلي
پـه تمـــه د وصــال یې در بــارونو کې راځـــي

ســر پر زنــګون ایښی د آشنا په غم کې ډوب یم
د یار نوم مې هر وخت په مجلــسونو کې راځـــي

ملنــګ دې نن مــزار ته درتــلل غـــواړي بې واره
دعــوت یې ســتا د لـوري فرمــانونو کــې راځي

۱۳۸٦/۱۰/۳۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غوښې زما وخـــوړئ خـــو هــــډوکې شپېــــلوئ مې مه
ژبــــه پښتـــنه يمــــه پــــه غيـــــرو کې لــــړئ مـــــې مه

څـــومره ښـه درنه يمــــه، خـــــوږه يمــــه، پســــته يمـه
ارزښـت مې ډېر اوچت دی په ارزانـــو شمـــېرئ مې مه

لــــه چا نه درتـــه پاتـــې يم ســـوغات يمه، ميــــراث يمه
لږ شرم خجالـــت وکـــړی هر چـا تـه پـــرزوئ مې مــــه

تـــاج دې د نيـــکه يـــمه پــــړونی د آنــا دې يــــــم
په دواړو سترګو ښکل مې کړی بې ځايه غورزوئ مې مه

اغيـــــار که په يـــوه او بل نامــــه باندې ســــتايلې يم
تر دې وخته چې روغه يم ګرېوان راڅيــــروئ مې مــه

خيـــر که وروســـته پاتې يم زما نېـــمګرتيـا مه بولـــئ!
ومنـئ! پر ځـــــان باندې چې نــــور تکلېفوئ مې مه

د غاړې مې تعويـذ کړه ای ملنـــــګه پردې پوه شــــه ته
ســـــتا د رنـــځ دوا يمــــه له غــاړې بېـــــلوئ مې مه

۱۳۸۷/۱/۲۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تناب تړلی

صفـــت به يې د حســـن په رباب بانـدې ســتايم
د ســـرو ســـترګو باڼه به يې کتــاب باندې ســتايم

دا سترګې دا باڼــه و چې ملګـــری د مجنون شوم
ليلا سره يو ځای به يې په خـواب باندې ســـتايم

په خـــوب کې آرام نه لـرم د يار له درد او غـمه
بيا ټـوله شپـــه رڼه به يې عـــذاب باندې ســتايم

هر څو که لرې لـرې يم زړګی مې در نږدې دی
تـــړلی لـه ازل بـه يـې تنـاب بانـــدې ســـتايم

زاهـــد مـې ميـــخانه کې له ســـاقي سره ليدلو
همـــدغـه فيصـــله به يې محـراب باندې ستايم

په ګوتـــو دې صفـــت ياره ملنـــګ کولی نه شي
حســاب به يې په شګو دې درياب بانـدې ستايم

۱۳۸۷/۴/۱۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جبين خال

له خـــدايه وېره هر وخـت له انسانه سره ښايي
عمـــل دې مسلـــمانه لـه قـــرآنه ســـره ښايي

په ويښه يم ويـــده د تـــورو زلفـــو په چمن کې
تصوير دې راته ســـم آن له آســـمانه سره ښايي

هر خواته مې کتلې ســـــتا په ياد به مې ژړلـــې
تنـــــها دې ســـفرونه له بيــــابانه ســـــره ښــايي

شين خال مې په جبين باندې د ستا په نامه اېښی
اثر د سپيــــن تنـدي دې له ايمــانه ســره ښايي

بل چا ته چې سر ټيټ نه کړې ملنګه بې له خدايه!
سترتوب او لــويي دواړه له سبـــحانه سره ښــايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوب ویده

په خوب بانـدې ویده ومـه بیدار دې ولې کړم؟
مشکل مې نور ډېر زیات و انتظار دې ولې کړم؟

په ګټــه او تاوان نه پوهېــدم لکـــه ماشــوم
له ځان سره دې بوتلمه هوښیار دې ولــې کړم؟

زه په څه خبر ومه چې دام به وي او ګیر به شم
هـوا کـې یو مرغه وم ګرفتــار دې ولـــې کړم؟

دا دومره ګناهکار یم عاشقانو کې ځان شمېرم
په ډېر ناڅېز خبره کې سنګسار دې ولې کړم؟

زه وای بل آشـنا وای دواړه یو ځـای لوبېدلی
غمازه! کور دې وران شه ناقرار دې ولې کړم؟

په ژوند مې قدر نه کوې مرګی مې درته ښه دی
پلمه مې کړې دنیا ته جوړ مـزار دې ولې کړم؟

له ما ســـره وعده وکړې وفـــا ورباندې نه کړې
ملنګ وایي! بې وخته په سینګار دې ولې کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګیله یم

له ســـرو نه په ګیـــله یمه له تـــور نه په ګیـــله یم
له پـټ نه به ګیـــله یم له ســـر تور نه په ګیـــله یم

د سـرو پیغام مې دا و چې به کور کالي ډوډۍ وي
د شـاتو پر ځـــای ډک د زهرو شـکور نه په ګیله یم

دا خـــاوره د مـــلالـې او ټاټــوبی د نـــازو دی
له هر خوا پرې حملې دي شر او شور نه په ګیله یم

لوونه د غبـرګولي میاشـــت کې کـــیږي د غـــنمو
پر ما هر وخـت لو ګډ دی لو او لور نه په ګیـله یم

د سر سړی مې وژني او قـــاتل یې مالـــوم نه دی
پوښتنه مې نن نه کـــړي مشـر ورور نه په ګیله یم

په بد نظر چې ګورې دواړه سترګې دې ړنـدې شه
زما د کور په خـــوا کې له بل کـــور نه په ګیـله یم

دا زړه مې راته وایي! چې ملنګ سره لاس یو کړه
له دې سلـــوک رفتـار د میرې مور نه په ګیـــله یم

۱۳۸۶/۲/۱۳ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هوش

خلکــه! زه نـه يــم ويده؛ يمه پــه هوش
خير که درونـد يم نـن په ژبه او په ګــوش

دا چـــې زه د يار له غــمه ټول لـــړزېږم
د اور زور دی چې خوټېږمه چـــای جوش

دا يو درد او آفـــت نه دی چې به تېر شي
ډېـــــر دردونـه آفتــــونه زمـــا په دوش

څوک به څه او څوک به څه راته آواز کړي
زه د هــــر ســـايل ځـواب ته يم خـــاموش

زه د يـار په وفـــا هر وختــــي نـــازېږم
دا چې زه شوم بـې وفا شوم بې سر پوش

معشوقه مې د ژونـــدون دارو درمـل ده
ولـــې نـــه کــــوي آواز راتـــه د نـــوش

يو ځل مـاته خو نظـــر د رحــــمت وکړه
زه ولاړ د ســــتا په در يــم بې پـای پوش

ای ملنګه! نـن دې وار د آشــــنايي ده
چې پــــراخه يار نيـــولې ده آغـــوش

۱۳۸۵/۸/۲۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیغام

زمـــا د ژونـد کتـــابه ته غرېـــږې او کـه نه؟
د عشق لویـه دریـــابه ته ختـمېږې او که نه؟

څپو دې پـه مـــخ وړی یم تر ډېره حـده لرې
د مینې سـتر ســیلابه ته درېـــږې او کـه نه؟

ربـــبار مــې درلېږلی پیغامونه که قبول کړې
زمـا د زړه تـــنابه تـــړل کېـــږې او کـــه نه؟

د زړه خبــــره وکــړه راته ته په نـــرمو شونډو
زما په ځېر احبابه چـــې زورېـــږې او که نه؟

د تور او سپین توپیر به هلته وشي د زړه سره
چې وشـــي انقـلابه پرې پوهــــېږې او که نه؟

ملنګ دې له کچکول سره په دَر بانــــدې ولاړ
ژړېږي دې په بـابه تـرې خوښېږې او که نه؟

۱۳۸۸/۱۲/۲۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعبير

تعبير يې د خـــوبونو په تصـــوير کې راته ښـکاري
د ژونـــد خـواږه يادونه يې ضمير کې راته ښکاري

زمـــــا خـــواته پــــټ پــــټ يې له نقابه راکتـــلې
پوره به شي ارمـان مې په تقدير کې راته ښـکاري

له عقـــل نه خـالي يې په کـــوڅه ور برابر شـوم
دا نښــې دا وعـدې يې په تعمير کې راته ښکاري

چې مـا ګناهکار نه کړې او مجرم مه راته واياست
کارونـــه د ازل دي په تحـــرير کې راته ښـــکاري

ملنـګ مې ملنـګ نه شو او نه سر په بيـــابان شو
له ډېره وخت په دې خوا په بهير کې راته ښکاري

۱۳۸۸/٦/۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور بوراګی

د ستا له خوا چې راشي پیغامــونه به دې ښکل کـــړم
پــه لاس بانـــدې لیکلي مکتـــوبونه به دې ښـــکل کړم

پر مـخ بانـــدې پرتې دې تاو راتـــاو لکـه مـــاران دي
د زلفو هـر یو تار دې ولـــونه ولـــونه به دې ښـــکل کړم

اوس چــې در میــن شـوم نـور پـروا د دنیـــا نه کړم زه
د خدای(ج) لپاره څه کړې پښې لاسونه به دې ښکل کړم

کـه څـومره ناروا راسـره ته کـــړې خیـــر دی خیر دی
قـــدم به ږدم ور بانـــدې ستـــمونه به دې ښـــکل کړم

له رنګـه که تک تـور یې بوراګیـــه ما تـــه ګـــران یې
پر مـــخ چـې ورلګیـــږي وزرونه به دې ښـــــکل کړم

پر حقـه کړي چې مینه زما د سر د سترګو تـــور یاست
منصـــوره! تا به ســـــتایم او دارونه به دې ښـــکل کړم

د زرو قـــــدر شتـــه دی د رزګـــر ســـره کـــه پوه یې
د ســتا دې کوڅې خړ پړ دېوالـونه به دې ښـــکل کړم

ملنـګ به دې دَربار خاورې پر سـترګو بانـــدې مښي
سیـــنه باندې به درشم مـــــزارونه به دې ښـــکل کړم

۱/۹/۱۳۸۶ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره تیاره

دې تـوره تیـاره کې دې په څـــه وپېژنم؟
یار او اغیـــار دواړه په کوم کړه وپـــېژنم

شیخ په میـــخانه کې له میـخور سره ولاړ
دا نو څه تقـــوا شوه چې یې زه وپـــېژنم

دا بیـنا ســـترګې ړندول تر محشر غواړي
سـتا څنـګه رضا ده چـې یې مړه وپېژنم؟

خفه چې شوې ملنګه ته او کچکول دواړه
څوک په دې خبـره کې نـور پـړه وپېژنم

۱۳۸۷/۱۰/۲۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جام

یاغـــي زړګیــــه! ولې ســـتا له دامه سره څـه
له پیـــله خبـــر نه یې لــه انجـامه سـره څـه

لاړې تر مکې خو چــې عمـل ور باندې نه کړې
حاجـــي صاحبـه! سـتا نو له احـرامه سـره څه

یوازې په دې ویاړې چې شریک شوې په پیالې
په مینه کې چې مـوړ نه شې له جامه سـره څه

خود به په سرو سـترګو له فراقــه تل ژړیــږې
چې ونه خـورې ډغـرې لــه یو ګامه ســره څه

په شکل دې دوه تــورو یو پر بل کې ور مدغم
چـــې ور د ادغـــام نه یې له ادغــامه سره څه

څـــو چې په رڼـو سـترګو دیـدن د یار ونه کړم
قلـــم کاغـــذ پر مـخ بانـدې سـلامه ســره څه

لارې د راتلـــو یې ورتـــه څـــاره ای ملنـــګه!
د ستا یې پر وعـــدو سهار ماښـــامه ســـره څه

۱۳۸۹/۲/۱۴ل

۶:۴۴ماښام

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدا شه

فکـــر خیــال مې راتــه وایي چې تنها شه
لــه دنیـــا او ما فیـــها څخـــه جـــدا شه

ګـــوزاره وکـــړه یـــوازې لـــــه هر چـا نه
ګوښــه کېــنه لاس پر ســـر له دې دنیا شه

میـــــنه مــه کــوه لـــه چا سره بې یـــاره
د پتنـــګ په څـېر راتاو له سپـین رڼـا شه

چې وصـال دې شي نصیب د تورو سـترګو
د صیـــاد په لاس لوېدلــی ترې خـطا شـه

درته ناست چې رقیبان دي په مورچل کې
ته پرې وار کوه لومـړی پـرې ســـربالا شه

د هجـران په اور سوځېـــږم دارو نــه شته
فیصـــله مــې د خـــالق ده پـرې رضـا شه

لـه هــر چـا چې دې ســاتله پټـــه پټـــه
ای ملنـــګه! آشـــنایي دې بـــرالا شــه

۱۳۸۵/۴/۱۲ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

څېړې ګرېوان

چې له تـا ســــره یو ځای وای جدا نه وای
خير که کلــه مــې خنــدا وای ژړا نــه وای

ګرځېـــدلی ســــر ابله څـېرې ګرېـوان زه
د شـپې ورځـې مــــې آرام په صحـرا نه وای

د خوراک پروا مـــې نـه وای چې دیـدن وای
مېـــوه داره ونــــه شــــنه وای چــنار نه وای

په هـر وخــــت مې مشـغولا وای له ګـــلابه
څېـــرې شــــوی په اغـــزو زه بـــورا نه وای

د کوتـــرې په مثـــــال پـه ګـړنګ ناسـت وای
د لحـــــد ســــــره وفـــا او جفـــا نـــه وای

چې هـــر څــــه وای تېرېــدلی په دنیـــا کې
مشـــــکلات راتــــه پـــراتـه په عُقبـــا نـه وای

څه خبـــر ومه چـې میـــنه لـــوی مــــرض ده
آه! افســوس چې پـرې عاشــق مبتلا نه وای

خدای(ج) دې فضل کړي په لوی دریاب لاهو شو
بې ګــودره! ګــډ ملنـګ ذکــر الله نـــه وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه وړي

ستا د مینې خـریدار یمـه په حق
ستا په لار کې انتـظار یمـه پـه حق

همېشه دې د راتلو په تمه ناسـت یـم
ستا له عشقه بې قـرار یمـه په حـق

هېڅ پروا به مې په ټول عمر کې نه وي
چـې په میـنه دې په دار یمـه په حق

څوک دنیا او ما فیها غواړي له خدایه(ج)
زه لـه هـر څـه نه بې زار یمه په حق

نا خبـره ډېـر پـراته دي خوبه وړي
ولـې زه ورتـه بیـدار یمه په حـق

زه ملنـګ په ملنـګانو کې ملنګ یم
خو په مینه کې مالـدار یمه په حـق

۱۳۸٦/٦/۳۱ل
د مبارکې روژې لومړی شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼه شپه

سـر په زنــګون ږدمـه له ګـریوان سره خبرې کړم
تېره چې شپه، ورځ شي له وجدان سره خبرې کړم

زړه مې راتــه وایي چې لـه خلکــو کنــاره شمه
فکر په ټـال وزانګــم له ځــان سره خبــرې کړم

سپــوږمۍ د څوارلسـمې ته خپل دردونه ووایـم
ښکلـې رڼه شپــه کې له آسمان سره خبرې کړم

توپیر د ملامـت او سـلامت چـې پـه کې نه شـته
ښار دې بې پوښتنې له زنـدان سـره خبرې کـړم

ومه د آدم(ع) اولاد استوګــنه مــې جـنت کې وه
لیــکه د ازل وه له شیــطان سـره خبــرې کړم

میــنه د آشـنا کې سوځېـدل او تړل دواړه شته
منځ د سرکي اور کې له جانان سـره خبرې کړم

پېتــۍ د ګنـاه وو مې بار کــړی ور روان یمــه
نوم د مغفرت مې له سبـحان(ج) سره خبــرې کړم

سپینې جامې تورې کړې ملنګ په عاشقۍ باندې
غلــی دروازه کې لـه دربان سـره خبــرې کړم

۱۳۸۷/۲/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې يو چا نه ډېر خفه دی خـو بس څه وکړمـه
دا چې تړلی په وعـــده دی خو بـس څـه وکـــړمه

وړوکی نه دی چې په سر باندې يې لاس تېر کړمه
په نه خبـــره په پلـــمه دی خـــو بس څه وکـــړمه

کـــه بې ګـــودره ورګـــډېږم زنـده ګي تبـــاه شوه
تر مـخ دريـــاب څپــه څپــه دی خو بس څه وکړمه

زړه ته کـــړم غلی شه مـــه ژاړه صبر کړه وظيـــفه!
ډکه د صبـــر مې پيـــاله دی خـو بس څه وکـــړمه

ما په خپل ژونـد کې چـا ته جګ شه کېنه نه ويلي
هسې چټــي راته غوســـه دی خو بس څه وکـــړمه

نـــور به قلـــم ته وايـم مـــه ليـــکه هغـــه دردونـه
کوم چې د مرګ ژوند مسئله دی خو بس څه وکړمه

ملنـــګه! نـن مې هېـــواد وال په بل نامـــه يادوي
زما سپېـــڅلې عقيـــده دی خـــو بس څـــه وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کـــه پـــر ما دې پټـــکې کړلې نو څـه
کـه دې مـا تـه بهـانې کـــړلې نو څـه

د روزي ضيـــمه خـــالق راتـــه وهلـــې
که دې بنـــدې دروازې کـــړلې نـــو څه

نه دې پلار نه دې بچي په کې مړه کېړي
کـه دې ډکـــې هديـــرې کړلـــې نو څه

د لمـــدو ختـــو بس لـــږ اوبـــه دوا دي
که دې ورانې کنـــډوالې کـــړلې نو څه

امتـــحان د هـــر زور واکـــو د وسـلو يم
خير که تا هم ســترګې سرې کړلې نو څه

لا يې ميندې شنډې شولې نه دې واوره!
که دې بـورې څـــو دانې کړلې نـــو څه

په دنيـا کې په خپګان پسې خوښي شته
که پر مـا دې ورځې شپـې کړلې نو څه

زه ملنـــګ آزاد پيـــدا آزاد بـــه پـــايـم
کـه دې جـــوړې زولنـــې کړلې نو څـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که له رنګـــه ځيـــنې تـــور يمه بـــدرنګ يم
تور مې مه بولـــه د چا په ميـــنه رنـــګ يم

ناچـــاري يمـــه له ښـــو لاســـو تـــړلی
بې وزره ســـتا د شمعـــې يـــو پتـــنګ يـــم

خـــړ څادر د ســـادګی مې يـــو مثال دی
پـــټ دننـــه د يو چـــا د تـــورې شـــرنګ يم

نيمه شپه مـــې له خـــواږه خـــوبه بيدار کړي
له يـــادو ســـره دې تل مـــدام په جنګ يم

زمـــا د ژونـــد لـــوړو ژورو تـــه دې پـــام دی
ستا په سر باندې نن تېر له خپل فرهنګ يم

زنـــده ګي مې صـــدقه شه ستا له حســـنه
لکـــه اوسپـــنه خـــوړلـی چې په زنـګ يم

پـــوروړی د خـــالـــق او د مخلـــوق يـــم
اراده کـــــې بې قلنـــګه يو ملنـــګ يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلته ارزښت دلته قیمت نه شـــته دی
دلته اظهـــار د محـــبت نه شـــته دی

نن په دې ښـار کې ځانځاني سودا ده
دلته یـــووالی او وحـدت نه شـته دی

دلته هر څوک د ځان په وېر اخته دي
په غم ښـادي کې شراکت نه شـته دی

دلتـــه په راشـــه درشـــه تور لګېږي
دلتـه رښتیا چې انـسانیت نه شته دی

کلونه کـــېږي چـې قتـــلونه دي بس
آرامه ژوند خـــوب او لذت نه شته دی

دلتـــه د مــــشر احـــترام نه کـېږي
دلته په کشـــر شــــفقت نه شـــته دی

چې کومې ځمـکې به خِروار غَله کړه
راشه اوس هغه برکـــت نه شـــته دی

اوس بې قسـمه خبـــر نه شـــم منی
له سره بِلکل صــــداقت نه شـــته دی

ملنګه! څه چـې لـه دې ښاره درومو
هلته په لاړ شو چې نفرت نه شته دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې سترګې ټيټې شي ګريوان ويني
ضمير ته ځير شي خپل وجدان ويني

زه مينه، مينه هغه مينه بولم
څوک چې په خپل ځان کې جانان ويني

اغيار دې اوس ما ته تانې راکوي
نن چې عمل د مسلمان ويني

سنګينه[2]! ستا آهونه رب ته سپارم
ستا يتيمان دې اوس سبحان ويني

دا زړه له غوښې که له اوسپنې جوړ
آرام به کله هلمنديان ويني

ځمکې پر مخ دې ولې ځای ورکوې
ګيله مې وشي چې آسمان ويني

ژبه ګونګی قلم دې مات شاعره!
چې حقيقت ته ګوري ځان ويني

ملنګه! خير که پر تا مور بوره شوه
نور خو به جوړ افغانستان ويني

[2] ـ سنګين د هلمند يوه ولسوالی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نظـــر د تـورو ســترګو او اثـــر د تـورو ســترګو
دیـدن، دیـدن، خمــار، خـمار بهتر د تورو سترګو

ډېر لـرې ترېـنه ګـرځه په رښـا ورځ به غلــط شې
جادو کــې بنـګالي دي له مـــنتر د تورو ســترګو

د چا دې لاسه لاړې او د چــا دې لاس امسا شـوې
خـطا نه شـــې زړګیـه! په هنـــر د تـورو ســترګو

پېغور د زمـانې راته په ټـــنډه چې خـال نه کړې
ګواه به شي پر ما بیا سمـه غـــر د تـــورو ســترګو

په خپل ژوند مې د چا ســپیو ته کوچې نه ویېلي
بیا ولې شم هر چـا ته ســـتر خطر د تورو سترګو

مـدام یــم زلزلـې او تـــوپانو پـر مخـه کــړی
ټپي، ټپـي بــدن یم په ټټـــر د تـورو ســترګو

نن هم د استقبال ته پـه لاســونو کې ګــلان وړم
ترلـې مې ده مَلا ماښــام سـحر د تـورو سـترګو

بې کســه او بې وسـه یو ملنـــګ په دروازه کې
رټلـې چې هر چــا دی سر په سـر د تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د چا په وره کې توپې کړي څوک غلې اوښکې
هماغه اوښــکې دي، همـغه ته ښــاغلې اوښــکې

د ســـترګو کـار نه دی زړګيـــه دا زړګـی ژړېـــږي
هغه دي بيـا شــولې روانـــې ملغـــلرې اوښـــکې

سر په زنګون باندې چې کېږدي بس چورتونه وهي
په خپل سر نه را درومي هېڅکله وژلـې اوښکې

ماته مـالوم شـوې په خيالونو کې دې څه تېرېږي
د درد دوا به نه شـــې دغه کونجـــورې اوښـــکې

په نيمه شپه کې چې يو ته او بل څښتن خـبر وي
د چا له ســـترګو بهېـــدلي ښکــرورې اوښــکې

پرون خبـر شــوم د يو چا دې زړه ارمان پوره شو
دغــه دي څـــومره خـــوندورې بختورې اوښکې

خاونده! څاڅکي څاڅکې توپې ګـرېوانه ته لاړې
د نن سبا په تمه شوې څلوېښـــت کلنـــې اوښکې

زه له تقـــديره ګيـــله وکـــړم که تنـــدی وداغم
زمـا په برخـــه رسېـــدلې زورېدلـــې اوښــکې

ملنــــګه! مـــه آزاره وه د ســـترګو تور آشنا دې
تل يــې د شـــعر په ژبه ســـتايه نازولې اوښــکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خیالونو ماڼۍ جـــوړه کړم پادشـــاه شم
کلــه کلــه چې له ځــان ســـره تنـــها شم

کلــه بېـــل شـــم له ټولي د هوښـــیارانو
لکـــه لړ د تسبـــو تیتـــې بې مُـــلا شـــم

ټـــول حـــواس کـــړمه تابع یوه وجدان ته
بـــې تمـــیزه ماشومـــانو تـــه آبا شـــم

یو خوا درد، بل خوا خوښي راسره مل وي
کوتاه فکـــره، لنـــډ مـــزل یوه دنیـــا شم

په دې فکـــر او سوچـــونو کې تر ډېـــره
لویـــه لاره کې ملګـــری د هـر چـــا شم

ښـه مِـــجاز د ماشومتـــوب الله راکـــړی
په وړه خبـــر خپـــه او هـــم پخـــلا شـم

چې قلم وي، نیمه شپه او سپین کاغذ وي
زه ملنـــګ هم په رښتـــیا تـــوره بلا شـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکــــه للمــــه د بــاران پــــه تمــــه پــایم
په خوږ ژوند کې بوربوکۍ او ګـردله شوم

سمنـــدر په مخـــه وړی به تـــــر څـــو یم
د ازل پـه فیــصلو کــې فیصـــله شــــوم

ګــوتې شمېـرم په یـادو د چـا اختـــه یــم
ډېر غمونه مې مېلــمه زه یې کوربه شــوم

نن خــالي لاس در روان یمــه څښـــتنه!
نــابلــده د لـــوی کلــي همسایه شــوم

نه ملنګ وم نه ملنګ به مې څوک یاد کړي
بـــدل شـــوی په تابـــوت او جنـــازه شــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوښکې مې لاړې له ګرېوانه کوزې برې شـــولې
چې مې ناهیلي د ژوندون سپینې کوترې شولې

په اُمېـــدو، اُمېـــدو لاس تـــر زنې تمـه، تمـه
د نن سبـــا ورځـــې له بد څخــه بـدترې شولې

زما غــــرور یې ســـلامو ته چې علیـــک نه ویل
نن مې هغـه بې موده سترګې سـوداګرې شولې

په رڼـــا ورځ، په دروازه کې، دروازې جـوړوې
داسې به مات شې لکه ماتې چې لښکرې شولې

چې یې په کاڼـو باندې ولم مـــلامت مې بـولي
دده دې لاســـــه مـــرورې له ګـــودرې شـــولې

ځـــم د قاف غره ته له دېـوانو ښاپېرۍ راولـــم
د چـا په نوم چې له په خوا کنډو کپرې شولې

د لېونۍ په څـــېر به مــخ په دواړو لاسو شکوم
زما د خیـــال بلبـلې ټـولې مات وزرې شـــولې

لالیه خوب د نیمې شپې د اټک سیـــند ته وایه
هغـــه لېـــدلي قـــافلې دې مسـاپرې شـــولې

ملنـــګه! هلته دې خبـــرو ښه ښکلا پیـدا کړه
لکـــه په تـــار کې چې پېیـلې ملغلرې شـــولې

۲/۴/۱۳۹۵ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خنـګه چې زه ومــه دا ستا په غېـږ کې
ته بـه وې داســې تل زما په غېــــږ کې

د غلیــمانو دې ښېــړی ډوبــه شـــــي
دا چــې یې ورکړو د آغا په غېــــږ کې

نه مــې لاســونه او نه پښــې خپلــې دي
دا به منـــې، دې نن سبـا په غېــــږ کې

له ډاره حـــال چـــا ته ویلـــی نه شـــم
لکـه چې څــوک وي د بلا په غېــږ کې

په مـا کې څـه وینــي او څه مې کــوي
کــوي زما په ســـر ســـودا په غېــږ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا په خـــاوره باندې رحـم نه کـــړي
شـو ډېر کلـونه دې غـــوغا په غېـــږ کې

پرېـــږده چـې لږ آرامـــه ساه واخلـــمه
ډېـــر زورېـــــدلی د آسـيا په غېـــږ کې

خاپي يې وران نه وي چې بل را درومي
هر وخـــت دردېـــږم ناروا په غـېږ کـــې

کـه څـــوک مې وژنـي او يا بل وژنـــمه
شـــم قهـــرمان د خپـــل آبا په غېږ کې

زه په خپـل جـرم او خـطا پوه نه شـــوم
چې چـا لېـــدلی يم د چـا په غېـــږ کې

ملنـــګه! هـــر څـــوک له ارمـــانه سـره
څنګه پوره شي ذکـــر الله په غېـــږ کې

۱۳۹۵/۲/۱۹ل
سيد جمال الدين افغان ښوونځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې غواړي چې شپونکی شمه په غره کې
لېــونـو کــې لېــونی شــمه په غـــره کې

چې يــو زه يمــه، چمن وي، شنې اوبه وي
د چــونغر د غــره لـرگی شــمه په غره کې

نــوی کال د نــوي فصـــــل پيــلامه شــم
شين زرغـــون او پســـرلی شمـه په غره کې

د آشـــنا مې نظــر وچ، نظــر وچ غـــواړم
ورتـــه دود او سپېـــلنی شـمه په غـــره کې

دا غوښتـــنه د ضمــــير او د احـــساس ده
له دې خپـلو چې پـــردی شمه په غره کې

دې ناخوالو ته هر څوک ګوته په غاښ شي
زه ملنـــګ هم يو ســـړی شمــه په غره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکــه اوښــکه په لېــمه در ســره ځــم
ســتا په یاد کې تر کــاله در سره ځــم

د سپــوږمۍ په څېر جوړه به در سره یم
سمه غــر په بیــابانــه در ســره ځــم

چې د ښکار کړمه په ســترگو جـادوگرو
په شلېــدلي گــرېوانه در ســـره ځـــم

رقیبان دې اوس په سر خاورې انبار کړي
چـــې په شـان د مېلــمانه در ســره ځم

ملنــگ وایي! مَجــاز نـه دی حقیقــت
پټـــې ســترگې په بانه در ســره ځــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غمــونو افســانه شـــوه زمـــوږ کلـــی
هـره خوا جګـــړه، جګــړه شوه زمـوږ کلی

نن د یار او اغیار دواړه سترګې ســـرې دي
ورانـــوي دا یې پلمـــه شـــوه زمـــوږ کلـی

ښـــوونځی زخمي زخمي چمن یې وچ شـو
هـــر دېـــوال یې دروازه شـــوه زمـوږ کلی

آزمـــوینې ته مـې کلـک کـړه ذولجـــلاله!
ستر غـــوری راته کاســـه شوه زمـــوږ کلی

جومـــاتونه مـــو شول شاړ او تعلـیم نه شته
ماشـــومان او تـوپ ډنډه شوه زمـــوږ کلی

زه او ته د غـــم ټغـــر ســـره آشـنا کـــړو
کـه تر منـــځ بله رشـــته شوه زمـــوږ کلی

جنګه! بس ده مېلمستیا بل لـور ته لاړ شه
په کلـــونو دې کـــوربه شـوه زمـــوږ کلی

ملنـګ نه ومه ناخـــوالو دې ملنـــګ کړم
تېـــروي په وېښـــه شپـه شـوه زموږ کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښایست را پورې اور ده، شنه بنګړي را پورې اور دي
ځواني را پورې اور ده، خپل کالي را پـورې اور دي

خالقه! په دې دومــره سـتر غوري کې نه ځایــېږم
ځادر او لونـګۍ څه چې ګــران بچي را پـورې دي

دا شپه توره تیـاره ده او سپـــوږمۍ پنا له غـرو شوه
نـور لاړم له دې کلـي ګاونــډي را پـــورې اور دي

مجبـــور کـړمه ناخــوالو مهـاجر شوم له خپل کلي
دا لوښي، لرګي پرېږده مات منګي را پورې اور دي

زمـا خـــوږه بغــلانه! د غمــونو افســانه شــوې
تاریـخ ته په کتـو دې نومیالــي را پـورې اور دي

ملنګه! ځمکه سره آســمان ته لار د ختـــو نه شته
په سر سر مې وهي ټول ګـلالي را پـــورې اور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو اوښکې مې لمنې ته ځي
څوک چې ناروغه شي لکړې ته ځي

چنار په ژوند کې مې زخمي ونه لید
د کاڼو وار د مېوې ونې ته ځي

خاونده ته یې پت عزت وساته
چې پښتنه پېغله ښرنې[3] ته ځي

د زورور لالي چې زور اوبه شي
زما مظلوم لاس به یې زنې ته ځي

په ننګرهار کې یې نور څه پاتې دي
خپه زړګي ټول مروري[۴] ته ځي

ملنګه! خوب راشي بالښت نه غواړي
زړګی مین پکې پمنې ته ځي

[3] ـ ښرنه د پکتیکا مرکز ده. ۴ـ مروره د کونړ ولسوالی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې اختـــياره مې له سـترګو څخه اوښـــکې
تـــويې شـــــولې ملغــــلرې مســـاپــــرې

تــــورابان دېـــو په زړګي کې رحـــم نه شته
ښاپېـــرۍ کـړې مـــات وزرې مســـاپـــــرې

يو نا ترســـه ښکاري ناسـت ؤ په کمين کې
تـــار په تـار يې کـــړې بلبـــلې مســـاپرې

دا تر څـــو به زه او ته لاس په ګـــرېوان يو
راشـــه وکـــړو څـــو خبـــرې مســـاپـــرې

کينه! څنګ ته مې له ډېرې مودې وروسته
ګيــــله منـــې مــــــرورې مســــــاپـــرې

ملنـــګ وايي! د غــــره لار به ورته نيــسم
راتـــه را بـــه وړي ګــرګــرې مساپــــرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا لــه عمــر ســره ســمه جنــګه!
زمــا خـواږه ژونــد ته ګــړنګه جنــګه!

دا درتــه وایم چې هـمزولی مې شــوې
چــې یم پیــدا ته مې تر څنــګه جنــګه!

دا ستا مې رنګ او ستا مې بوی خوښېده
ته وې ګـــلاب، تــه وې لونګـــه جنــګه!

مـا چــې هــر څو لاس د دوستي درکاوه
تا مې کړې خاورې ځواني دنګه جنګه!

په آشـــنایي کـــې بـــې وفـا وختـــې
نور دې دوستـــي نه کړم بدرنګه جنګه!

دا ســتا د لاســـه ژونــد آرام نه لـــرم
نه مې شته خوب پاس په پالنګه جنګه!

کـــرار، کرار ډنـډې غـوري ته راغلې
زما جونګـــړه دې کړه ړنـــګه جنـګه!

پورته آســمان ته اوس ختــلی نه شــم
په ټول بغلان کې شوم په تنګه جنګه!

ملنګ به اوس کومې درګاه ته درومي
چې وژل کیـږي په بل رنګه جنـــګه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله

چې د نيمې شپې په خوب کې راته راشې
ته لا ښــه يې د يـــار غمــه کلــه کلــه

ژړوې مـــې تـــر ســهاره راســره يــې
د ګــلاب دې ګل شبـــنمه کلــه کلـــه

فيصلو د ستر خالق ته هک حيـران شـي
چې څـوک ووينـــي بې غمه کلـه کلــه

فقط يو ســوړ اسوېلی باسې له خولې نه
ګيـله من چې شـي له چمـه کلــه کله

ملنګ وايي! ما ډېر وختـه دی څارلـی
هلتــه کيــږدي يــوه دمـــه کلـه کلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمه شپه

دا د کوم رباب نغمه یې ، چې په خوب کې ژړوې مې
دا د کـــوم کتـــاب صفـــحه یې ، اندامـــونه لړزوې مې

دا د کـــوم سـیلاب څـــپه یې ، چې په مخه دې یم وړی
دا د چا دې ژوند کیـسه یې ، چـې په ویښه دردوې مې

دا د چا دې لاس مېوه یې ، چې په نیمه شپه کې راغلې
دا د چـــا له خـــوا ډکه یې ، چې له خـــوبه پاڅوې مې

زه پـــه مـــړه احسـاس به څنـگه د قلـــم سره گـــړېږم
دا ته څنـــگه تـرانه یې ، چې احســـاس راپـــاروې مې

ما تېر کړی دی ټول عـــمر ستا دې هجـــر په لمبو کې
دا ته څنـــگه ښـه صحـــنه یې ، مـزلـــونه لنـــډوې مې

چې ملنگ دې نن له ژونده هاخوا دېخوا لاس په سر کړ
دا د چا دې خولې گیله یې ، چې په سره اور نینوې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په يــاد کې تر ســهاره داســـې زه
په خيــالــونو کــې پر لاره داســـې زه

په سوچونو کې کړم لوړې ماڼۍ جوړې
څه په شمار او څه بې شماره داسې زه

در تويېږم څاڅکې، څاڅکې ګرېوانه ته
لکــه شمــعه تــر مــزاره داســـې زه

بې ادرسه بې پوښتـــنې ور روان يــم
نا خبــره له خپــل يــاره داســـې زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمن مېلمانه

میــن مې ځــان بـالـه اوس میــنان مې ولیــده
کتـل يې د يار مــخ ته په ســـوران مې ولیـــده

د يو آدم اولاد دی ګـــرانه نور توپیـــر يې نه شـته
راغلـــی له هـر لـــوري چې انســان مې ولیــده

په نیمه شپــه کې راشـي د آشنا دې ناستې ځای ته
په خوله باندې جــاري يې چې قرآن مې ولیــده

دا ورېځې هم شرمېـــږي د آشـــنا دې مخ کتـــو نه
تک شین له ستورو ډک چې پاس آسمان مې ولیده

ساده جامــو کې راغـــی ما ویل دا لیونی څـوک؟
شلیـــدلی يې له مخې چې ګـــرېوان مې ولیــده

زړګی له خوشـالۍ نه پـه ژړا بانـــدې سر شـــوی
روان چــې مـې د يــار په لـور کـاروان مې ولیده

حرم کې ګرځېـــدل راته په لوڅــو پښو مزه کړي
په څنګ کې مېلمـــانه چې دې رحمن مې ولیده

ژړا ورځ به هغـــه وي ای ملنـګه چې ترې درومې
مکې په لور چې درومي صف حاجیان مې ولیده

۱۴۳۰/۱۱/۱۲هـ ق

مدینه منوره، نبوي (ص) جومات

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه

چې ستا مینــــې ســره آشــنا شــو زما زړه
بیـا لــه هــر څه را جــدا شـــو زمــا زړه

نه دوه مینې په یوه زړه کې دي ځای شوي
نــه پــه دې بانــدې رضـــا شو زمـــا زړه

یــوه میـــنه یې په ټــولـو کې کړه غــوره
چـــې جــدا شــو بیا دانــا شــو زمـا زړه

ستا د مینې آزموینــه مــې تــرې وکـــړه
بیـــا مــــقر په الا الله شــــو زمـــا زړه

معشـــوقه به د عاشــق له حــال خبر شي
کــه په دې بازار ســـــودا شـو زمـــا زړه

محبـــت که زه هر څـــه ورتـه د بل کـړم
ولـــې مــا نه بې پـــروا شـــو زمــا زړه

لاړه بلــه لار یې ځـــان ته کـړله خوښـــه
لــه دنیــــا نه را جـــلا شــــو زمـــا زړه

فقیري دې هیڅ عیـب مه بــوله ملنــګه!
پـــه ایمـــان مـې چـې بـډا شو زمـــا زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــــرون وړوکـــی نن غټېـــږي ســـړی نه پوهېـــږي
د عمـر شپې ورځې تېـرېږي ســـــړی نه پـوهېږي

د خوب لېدل وي پـه خدای هســې تېر شي ومنه دا
لکـــه ویـــده له خـــوب پاڅېږي سړی نه پوهېږي

که یې هر څو زنې تـه لاس، ږېرو ته ټیـــټ شمـه زه
مـرور یار نه پخــــلا کېـږي ســـړی نـــه پوهېـــږي

بیـا دې پـه ډزو راوېــــښ شـوی کـــه ناڅـاپه آواز
لاسـونه پښې یې چـې لړزېږي ســـړی نه پوهېـــږي

هـــر څـه قیـــمته خـو فقـط وینه ارزښـــت نه لري
په ډېـــر ارزانه پلـــورل کېـږي ســـړی نه پوهېـږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور مې شي وران، بچي مې مړه او دَر په دَر شمه زه
قــدرت بیـا بل یو ته رسیـــږي ســـړی نه پــوهیــږي

پرېـږده چې ســـاه د آرامۍ او ســـوکالۍ واخلـــمه
پـر مـا یې زړه هیـــڅ نه رحمیــږي سړی نه پوهیږي

تـــر څـــو به غبـــرګې جنـازې زمـــوږ له کوره وځي
تر څـــو به دا میــــندې بوریـــږي سړی نه پوهیــږي

څلوېښـــت کلـــــونه شـول لاســـونه یم په لپـــه دعا
وایـه تـوبه څنــــګه قبلــیږي ســـړی نه پوهیــږي

څښتـــنه! ډیـــر یـوو ګناهکار پرې اعتراف کوو بس
دا چې آسمـــان هـم نه رالـــوېږي سړی نه پوهیږي

ګـرانه ملنـــګ تـه دې هم هغه ځواني نه ده پاتې!
په رڼا ورځ لـــوېږي، جګیـــږي ســـړی نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سړی په کار ښـه، که بې کـاره ښـــه دی
د کلي ژوند په خـدای(ج) له ښاره ښه دی

را ســــره پاڼــې تـــر کفـــنه درومـــي
د ګــــلاب ګـــل خـــو له آناره ښـــه دی

ورځ کې اتـه شپــږ جنـــازې کـــوومه
راته یتـــــیم بې مـــور او پـلاره ښه دی

له بد بختـــیو پـــرته بـــد ښـــکارېږي
زمــــا زړګـــــی هـم نا کـــراره ښه دی

ملنګه! ما یې پـــټ تعبـــیر کـړی دی
د نیمې شپې خوب له سهـاره ښـه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـا ته لیکــمه څــو کــرښې زما پــلاره زما پــلاره
جنتــونه دې نصیــب شه په څــو واره زمـا پـلاره

پــه وړه ژبــه له مـــا ســره په ورو ورو ګړېــدلې
ټــوله شپــه راته بیــداره تــر ســهاره زمـا پــلاره

زه دې باغ، زه دې باغـــچه یمه زړګیــه تا روزلـی
زه دې لــوی کــړمه مالیــاره په تلواره زمــا پلاره

ستا د چاودو پښو نه ځار شم نن لکړه ستا د لاس یم
دا مې لوظ دی، دا مې قـول او اقـراره زمــا پلاره

دا به لیکه دې ازل وه په تقـدیر کې لیکل شـــوې
لاس مې نه غواړې پر تا خـاورې انبـاره زمـا پلاره

کــرامت دې په آخـر کې را مالــوم شــولو ابکه!
جنـــازه کې دې صفــونه دي بې شـماره زما پلاره

زه ملنګ درته له سـترګو نه مړې اوښـکې تویوومه
سولـــوومه، پاکـــوومه په قـــراره زمـــــا پلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په غوسه غوسـه غوسـه شي بيا نو کله راځـي
هسې چټي خوشې پلمـــه شي بيا نـــو کله راځي

يوه به دوه، دوه به په ژونـد کې چېـرته ونه وينې
چې دې واکداره ارتينه شي بيـــا نو کلـــه راځـي

ستر نعمتونه مور او پلار درنـه په ژوند جـــلا کړي
چې محتـــرمه دې کـــوربه شي بيا نو کلـه راځي

له اجـــازې پـرته مېلــمه به کـــــور ته نه راولــې
د بانک رئيـسه چې هم ده شي بيـا نو کلـــه راځي

په تېــــره تېره ننۍ خو تـــربوران جـــوړ شـــوي
خبـــر چـــې لــبړ سړه توده شي بيا نو کلـــه راځي

ملنګه! اوس هم لا وخت شته دی ملنګي دې ښه ده
دنيـا دنيـا ټـــوله دوکه شـــي بيا نو کلـــه راځـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کعبې ته سلام

کــه خلــک تله په دواړو پښــو زه به په سـر ورځمه
تــر دروازې به يې په چــل او په هنـــــر ورځمـــه

خير که توان او طاقت زه نــن د ورتـــلو نه لـــرم
زه بـــې بښــکو لوڅ مـــرغه بـــه بې وزر ورځمـــــه

دواړه لاســـونه بـه کـــړم پـــورته ور روان به يمـــه
لکـــه چې پاتې له کـــاروانه يو عســـکر ورځمـــه

نــه بــه د چـــا په هغـــو دغـــو حصـــارپړمـه زه
يـم به ژونـــدی په سپـين کفن کې تر منبر ورځمه

ډيــــر فريـــادونه يې په لـــوړو دروازو کې کـــوم
ډير به خوشـــحاله په دې حـــال زه مـرور ورځمـه

هلته به کـــور د شيـطان نښـــه په جمـــرو ولمـــه
چې شمه خـلاص ترې په ژوندون هليکوپټر ورځمه

منـګي به دوه لـه اوبو ډک په خپـــلو لپو کـــړمـه
کـــــه د زم زمـــو په خـــوږو اوبو ګـــودر ورځمـــه

هـــر څه چې کيــږي په دنيا پر ځان يې ټول منمه
که شم جـــوګه د شفاعـــت چې په محـــشر ورځمه

ملنګه! نور ارمـــان په ژوند نه لـــرم پرتـــه له دې
چـــې د مـــکې او مـــدينې په ســـتر سفر ورځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې جرګــه او نه اقــرار کــړی دی
نه مې پــر چــا د ګلــو وار کـړی دی

نه مې لـــه چـــا ســره هغـــه دغه ده
نه مې لـه چا د څه انکـــار کـــړی دی

په دې مجـــرم شـــومه او وايي راتـــه
لکه چې ژوند مې په کرار کـــړی دی

نور مې په څـه له خپ ګـرېوانه نـيسې؟
د تشې خولې مې يو ديـدار کـړی دی

زما ښـــکاره ويـــل شـعار دي ګـــرانه
نه مې ژوندون چېرته په ډار کړی دی

اوس مـــې د ميـــنې يو ملنـګ وبوله
چې مې په سر باندې دستار کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار شومه

چې د ستا دې غشي ښکار شـومه بيـــدار شوم
بيا چې ستا له ميـنې زار شومه هوښــيار شوم

اوس که څومره پټـکې رابانـــدې کــــړې ته
چې د ســـتا دې زلفو تار شومه بېـــمار شوم

که کـــوښښ د رقيـــبانو څـــومـــره ډېـــر ؤ
بيا په مـخ کې يې جـدار شومه تلـــوار شوم

په غلــــطه دروازې ته چې در تـــلل څـــوک
دروازې چـــې پيـره دار شـومه ســـردار شوم

ستا د ميـــــنې وسوسـې يې را پيـــــدا کـړې
هـــم دې ټـــولو ته ګـذار شومـــه په لار شوم

لـــه دې عشـــقه زه اول نـــــه خبـــر نه وم
اوس چې تا نه خـبر دار شومـــه په دار شوم

شپه او ورځ مې درتـــه تېـــره کـــړه په ويښه
چې هر وخت درته بيدار شومه مالـدار شوم

پـه دې لار کـــې غلامـــي مې ده قبـــــوله
بيا چې نورو ته بادار شـومه بل هـار شـــوم

ملنګ وايي! د يار ميــنه مې مطلـــب ده
که په مينه کې غــدار شومه اغـــيار شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بیابانونو مېلمه

نه به درځـــم نه به راځـــې جـــانانه
زمـــوږ فیصـــله بـه وي په دې جـــانانه

مطلبـي مینې تـــه دې خـوښ نه یمـــه
یـــم په قـــراره چې د شـــپې جـــانـانه

له دې به ښـه سـوږ اسـوېلی چې بـاسم
چې آشـــنایي وه تـــر مـودې جـــانانه

ما په ریښتیـــنې میـــنه، میـنه کـــړله
خبـــر تـــرې نـه وم له پـــردې جـانانه

په سپین مخ تور خالونه خوند کله کړي
دغــــه به مـــا ســـــره منـــې جـانانه

ویـــاړم په دې چـــې په وعـــده ولاړ یم
ته شوې له نن نه ســترګې مړې جـانانه

چې نا شکري د ستر نعمـــت ونـه شـي
پـرې به نـور خـــاورې اړوې جـــانانه

اوس چـــې مېـــلمه د بیابانونو شـومه
ملنـــګ به اوس ښه پېـــژنې جـــانانه

۱۳۸۷/۳/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامونه د چا نه منم

خاوره د افغـــان يمــه دامــونه د چـا نه مــنم
خپل لاس خپل اختيار يمــه واکونه د چا نه منم

چا تــه که اوږه زه د دوســتۍ يا دښمنۍ ورکړم
پــروا يـې نـوره نه ساتم داغــونه د چا نه منم

ډېر وخـت د اغيار د خـوب بِستـر ومه، بِستر ومه
بس دی نور سينه باندې خوبــونه د چا نه منــم

هر نوم مې که ستايې نوره خوښه يې په خپله ده
دا بــې تخـــته او بخــته تاجـونه د چا نه منـم

ګيـر په دنګـو غرونو کې راګيـر افغانســتان يمه
شنو زمريـانو ځـاله کې سيمــونه د چــا نه منم

لاره د خيبر دې تلو راتلو کې راشــه درشـــه ده
سپيـــنه صفــا لاره کې خنـــډونه د چـا نه منم

يمه ذکر الله ملنــګ زېـــږ کړی پښتنې مور يم
دا عزت مې خوښ دی نـور خالونه د چا نه منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دربار خاورې

که د ســـتا په دَر مـــې کېـــښوده قــدم
نو هــا لــه بــه شــم حســـاب بنـــي آدم

کـــه مې څېرې شي ګرېوان آن تر لمنې
یــا کــوي راســـره زور جبـــــر ســـــتم

زه یې خـــاورې د دربـــار په بیــه اخـــلم
که په ســـود بانـــدې پیـــدا شي یا سلم

د جهان واړه زلفـــان مې ترې قـــربان شه
له هـــر تـــار د زلفـــو تـــور مــې د صـــنم

هر بېمار چې دارو وخوري نو بیا جوړ شي
ولـــې زما عـــلاج ژر کلـــه شـــــي یـو دم

څو یې تېر نه کړم په عشق کې ډېر وختونه
روغ بـــه کلـــه شـــي زمـــا د زړه الــــم

نن ملنګ مې په قسمت کې بریـــالـی دی
خـــدای(ج) ورکــړی ورته مینــه په کــــرم

۱۳۸۵/۵/۱۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خولې آواز

خدايه(ج) څــنګه نن د خلـکو د خـندا شوم
چې مې کــړله میـــنه پټه او رسـوا شــوم

دا د چا دې خــولې آزار دی راتـــه شوی
د نـــا اهلـــو او کـــم اصلو تماشـــا شــوم

دا ستا مینې په سیـنه مې زخـم جــوړ کړ
لکه اور د سرې بَل جوړ چې په بیديا شوم

له بيـــګاه نه تـــر ســـبا په اندېښـــنه يـم
لکه شمـــعه چې له اور ســـره همرا شـــوم

چې پيـــدا شي پنـــايي ور لـره شـــته ده
زه د ستا د ميـنې زور يـــم چې بقـــا شوم

خود په دښتو بيـــابان به مې ګـذران وي
چې مجنـون غوندې مين نور په ليلا شوم

دا په دا چې شوم تورن په تور د مـــينې
چې ژوندی پر يوه شوف د مسيـحا شــوم

زه ملنـګ څـواب به ور کړمه کچـکول ته
که ګدا ومه د وختــه، اوس پادشـاه شوم

۱۳۸۵/۱۲/۱۳ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آشنا مینه

زمـا د مینــې د آشنــا جــوړه سکــروټه
په ټـول ځان مې ده بار کــړې لکــه څټــه

که مـــې ټـول بدن پرې سوځي پروا نه شته
نهٔ! پـر مــا بانــدې درنـــه ده نـه نـــوټه

څوک د څه به تجارت کړي څـوک د څه شي
ما پيــدا کـــړله پــــر دې تجــارت ګټـــه

هـــم پــر لـــوړه او ژوره بـه دې ســـتایم
کـــه پـر وچـه مې سفــر وي یا پر خټـه

کـــه په تلــه تـــرازو ډېـــره درنـــه ده
یو ځـل زه به یې در وړمـــه ســتا تر کټه

ای ملنـګه! چې مـحل یـې غلط نه کـــړې
ور روان شـــه ببــــر ســـر بې له چـــوټه

۱۳۸۵/۹/۲۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند ارمان

کــه ولاړ شــومه آشـــنا د ســتا پــه دَر
بیـــا به نه لـــرم لـــه هیـــڅ چانه خطـــر

چې مین کړم خدای(ج) د ستا په تورو زلفو
په ظاهـــره یـــم تیـــاره، په باطـــن لمـــر

که څـوک را کانـدي دنیا او عُقبـــا دواړه
پـــرې به یې ورنه کـــړمه یو وېښته د سر

له عیـــبونو ښخـه ډک یـم زما میـــنې
د پـاک رب یمـــه مخلـــوق جوړ له مدر

معشـــوقه مـــې له آســمانه بـــره لاړه
مـــلائک وایـــي ســـوځېږي مـــې وزر

پـه دې لار کـې تواضـع او عاجزي کړه
لکـه پروت چـې وي پر ځـمکه سور ټغر

زه دعـوه د عاشقـــي ګوره همېش کړم
چې نېـولی مـــې د ســـتا د کوڅې ور

ای ملنـګه! که په مینه کې مخلص وې
بیـــا بـــه هلـــه برابـــر شي د ســـره زر

۱۳۸۵/٦/۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عاشق آواز

چــا مونــدلی ده وړيــا بــې له کمــال
نه مطلــب د چــا نســـب ده نـه جمــال

کـه تــه وايـــې په آســانه به پيــدا شي
لــه سختـــی وکـــړه پوښتـــنه د بــلال

ته آشـــنا شه چې يې ميـــنه دائمـــي ده
د هغـــه چا چـــې يې نـــوم دی ذولجلال

که غل نه يې نو له غلــه سره مـل ته يې
دا چـــې تا ورتــه نيـــولی دی جـــوال

هميـــشه دې چغـــولي مظلـــومـان دي
لکـــه ګـدړ چې په چـــرګانو شي شغــال

ورځ روانـــه ده پوښتـــنه درنـه کيـــږي
شي به ګيـــر په آخـــرت کې په جنـــجال

زه ملنـــګ کچکـــول پر غـــاړه به ولاړ يم
که نصيب مې شي قيـامت کې د وصــال

۱۳۸۵/۵/۲۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونیانو په جامه کې

د ستا په سر به یاره زه قبولې زولنې کړم
کوڅه کې به دې ګرانه ګرېوان څېرې لوڅې پښې کړم

که یو ځلې خالق[ج] دا ستا تر دَره در وستمه
ولاړ په دروازه کې تورې زلفې به خورې کړم

جارو به دې دربار کړمه د دوه سترګو په باڼو
مغروره نفس به مات کړم بل به نرمې حوصلې کړم

ببر سر به درځمه لېونیانو په جامه کې
دا نور دې ما ته ګورې زه د ستا به ننداري کړم

په یو نظر کتو به دې تر ډېره پورې لاړ شم
په لاس کې د ساقي به ماتې شنې او سرې پیالې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا راته د ستا په يارانه کې خنډ پيدا کړ
په دومره لږ خبرې به ترې ډکې هديرې کړم

چې يو ځلې مې ووېل زه د يار او يار زما
پوره به د آشنا د خولې خبرې او وعدې کړم

که بوې تلم کنعان ته او کوهي ته يې ګوزار کړم
خبر به پرې د لارې را روانې قافلې کړم

آه! ما ملامت مه کړې نن پرون خبره نه ده
ازل کې ليکل شوي ځکه اوس پرې مرکې کړم

ملنګ وايي! يو زه او بل کچکول به را سره وي
په تمه د وصال به يې زړې نوې جامې کړم

۱۳۸٦/٦/۱۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ کچکول

کاشکې ناســت وای ګرانه تا سره تر څنګ
لــرې شــوی به مې زړه نه ؤ تـــور رنــګ

څوک چې ســتا په مــلاقات خړوبه شــوي
ترېـــنه خېــژي بوی د ګــل او د لـــونګ

ډېرو خونــد په رڼو ســـترګو دې اخېستی
ځیـــنې ګـــوره نېـــشیان لکــه د بنــګ

درباریان مې چې د یار پرې خوشحالېږي
یو ځل ور به کړمــه خپل رباب ته تـــرنګ

زه په مینه مې د یار کــې ټول اوبــه شــوم
لکه ختــمه چې شــي اوســـنه په زنــګ

مــا په دې لاره کې ډېــر څه دي موندلي
راشـــه وګـــوره کچکــول ډک د ملنـــګ

۱۳۸۵/٦/۱۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میدان خبرې

لاس تر زنې ناست یمه ویر د خپـل جـانان کووم
وچ د للـمې فصـل یمـه تمـه د بـاران کـووم

ډېـر دې د راتـلو په انتـظار بانـدې څـارمه لار
تا چې پـرې قـدم ایښـی مینه په بیـابان کووم

ډېر شـومه خفه پر دې مـا نه چې جـلا شـولې
سترګې د ګـرېوان په لور اوښکې مې په ځان کووم

وایـه ګـل انـدامې ته سـلام د شـهزاده بهـرام
غږ د لرې لـرې نه په کور د تـور آبـان کـووم

منم دې د مېلـمه په نوم دعـوه راسـره مـه کوه
زه چې یو افغـان یمه عـزت د خپل مهمان کووم

نور نو ښـه پوهـېږمه پېـژنم غلـیم او دوسـت
زه هم د ملنګ په څېر له نورو خدای په آمان کووم

۱۲/۲/۱۳۹۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناز دعوت

که خبــر شـــې ته زما د زړه پــه راز
بیــا به والـــوزې د میـــنې لکــه باز

ستا نظر باندې که هر څومره ذلیل یم
په دربار کې مــې د یار دی ډېر اعزاز

له آشـــنا سره مې میــنه پنـهانــي ده
کــه یې تـه حقیــقت بولې یا مَـجاز

که له بل سره پیــدا شوه درته وایــم
بیا مې کېنــوه په صـف کې د غـــماز

مینه هلته به مالومه په ډګـر شـــې
چې د لرې نه د عــوت شــــمه په ناز

زه د مینې په بازار بانـــدې ګډ شوی
که په لاس راشي دوکـــان ډک د بزاز

د ملنګ په حال مې یو آشنا خبر شه
د خپل زړه راز چـــا ته نه کـوي ابراز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وفا قول

ځير ځير دې راتــه وکتــل زړګی مې په لړزان شو
دننه په زړګي کــې مــې د زړه کــورګی ودان شــو

دا ومنـــه زړګيـــــه چــې له زړه نه زړه ته لار وي
زړګی مې ژر بې واره ســتا د زړه په لور روان شو

غماز يې پېژندلی او پــه خــوله يې ګــوزار ورکړ
نور خـــلاص له وســواسو او لمسونه د شيطان شو

اقــرار شـــو پر وعـــده او د وفـا قـول يې راکړو
اوچتـــو ارادو کې په رکـــوع لکـــه آســـمان شو

دا برخــې ازلــي دي چې هر چـــا ته رب ورکړي
ملنـــګه! ستا په برخه ببــر سر څېرې ګرېوان شو

خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار په تمه

زه پــه تمـــه د دیـــدن یې شـــوم بربـــاد
خـــدایه(ج) مـا یې په دیــدن کـړې موړ او ښاد

که مې یو ځلـې په ژونــد کې لیــدل وشـــول
دا بــه وي د لـــویـــه خـــدایه(ج) راتـــه داد

که مې ســـل مصیبـــتونه پـــر ســـر راشـــي
زه ولاړ بـــه یـــم هـــر یـــو تـــه کلـــک او تـــاد

چې قبول کـــړمه آشـــنا په خپـــل دربـار کې
ټـــول امـــرو ته یې لبیـــک وایـــم مـــنقاد

که تاریخ، ســـاعت او ورځ یې شـــي مـــالـومه
زه بـــه یې لیـــکم پـر زریـــنه کـــرښه یـــاد

چې یې څوک له خپـــل دربـــاره دي شـــړلي
همیـــشه په غضـــب کلـــــک دي او نا ښـــاد

که هر څـــومره منــــزلونه پـــرې بِنـــا کـــړې
جوړ به یې نه کړې چـې یې کوږ وي بېخ بنیاد

ای ملنـــګه! خپـل رقیـــب ته دې بیـــدار شه
پـــرې یې نـــږدې تـــر سنـــګر او تر مـــرصاد

۱۳۸۵/٦/۲۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زخمي مينه

زخمونه مې ستا مينه په زړګي راجوړوي
د مينې پر هارونه مې ستا مينه رغوي

علاج يې له طبيب او حکيم دواړه سره نه شته
ډاکټر دی، که ملا دی، ما بې ځايه تاووي

د ستا په پاکه مينه آن تر دار رسېدل غواړم
په دې باندې به وياړم چې تر دار مې رسوي

ستا خوښه ده زاهده زه په خپله لاره درومم
ښېرې هغه ته وکړه چې مين آزاروي

د ستا په سر به ورشم ميخانې ته د خوبانو
خادم به د ساقي شم چې پيالې راډکوي

په کومه لار چې ته ځې خپل محل ته د زړه سره
عاشق به دې هغه خاورې په سترګو ښکلوي

ملنګه! شه يو ته او بل کچکول در سره واخله
توبې يې په دربار کړه چې عذرونه قبلوي

۱۳۸٦/۳/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما جونگړې

ولـې شـــوې بدبخـته چې همـېش دې په ژړا وینم
نـــورو تـه اخـــتر وي خو په تـا کې کـــربلا ویـــنم

سر دې ټکـوي د سر دښـمن دې خـورا ډېر ښـکاري
څوک په پټه بوخت دي ځیـنې ځیـنې بر آلا ویـنـم

لوی شي چې بچي دې ځـي د بـل په اشـارو پسـې
سمه لار تـرې ورکـه شـي خـطا یې لـوی لالا وینم

اوښکـو په ځـای وینـې تویـوي نن بدخشـان راته
لال دی، کـه یاقـوت او زمـرود مفته سـودا وینـم

هر څومره که کونړ په غېږ کې ونیـسم سلگۍ وهي
لوڅ شومه، بر بنډ شـومه ځنگلـونه مـې تالا وینم

۸/۵/۱۳۸٦ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندان

زخـــم ملګـــرى مې سيـــنې سره دى
زړه مــې ورغلـــى له هغـې ســـره دى

کلــه څښــتنه په آرام بـــــه کېـــنم
مدام مې سوچ فکر هـــم دې ســره دى

کله مې څوک د خپـلې مــور نه بـولي
سلوک په شان د مــور ميـــرې سره دى

خلـــک خبــرې د فلـــک غـــږوي
مينه زمـا له تـــورې شپـــې ســـره دى

خلکــه! خبر له خپـــل انجامــه نه يـــم
اوس چــې مې ژوند له زولنې سره دى

ملنـــګه! څـــوک به دې پوښتنه کـوي
چې د بادار خلاف وعـــدې ســـره دى

۱۳۸۹/۴/۷ل
مازديګر۲:۵۵بجې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه يم

دا بهـــار به بيـا بهـار وي زه بـــه نـه يـم
د اغيـار په لاس که يـــار وي زه بـه نه يم

شيـــن توتـــي به د چمـــن پـر خوا الوزي
د بلبـــلو بـــه چـــغار وي زه بـه نـــه يـــم

خواجه الوان دښـــته به سره وي په ګلـــونو
چـــې زما په بـــرخه ډار وي زه به نه يـــم

چې وختـــي پاڅـــي شبـــنم به وي پر ګلو
وچـــو شـــونډو تـه سينګار وي زه به نه يم

معشـــوقه مې کـه په حقـــه آواز کـــاندي
که منصور غونـدې په دار وي زه به نه يـم

زما مينـــه يې لـه يار څخـه جـــلا کـــړه
چې دده دې ســترګو خار وي زه به نه يـم

که دوستـــي کړي، دښمنی نه يې خبر شـه
د لستـــونې به دې مـــار وي زه بـه نه يم

که څوک غواړي چې ملنګ سره دې کېني
بيا به دا کچکول چهـل تـار وي زه به نه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړوي مې

د ستا پر ښکلـــي مخ بانـــدې زلفان مې ژړوي
تـــورې په رنجـــو، هـا تـور چشمان مې ژړوي

ځمکه کې ځای نه لرم رقیـب را سره جنگ کړي
ختـــلی بـــره نه شـــم پاس آســـمان مې ژړوي

ستا صفــت یـــوازې زه تعبـــیر کـولی نه شـــم
له ډېـــرونه یـې اورم هـــر انســـان مـــې ژړوي

تـــورې وربځې راشـي زما په سر باندې څو ځله
ستا دیـــدن چـــې راولـــي بـــاران مـــې ژړوي

څوک راته کیـــسې او افســـانې د هـــر څه وایي
هغه ما چې اورېـــدلی ســـتا داستان مې ژړوي

علاج مې چې د رنځ کولی نه شي زه یې څه کړم
دا زمـا په رنـــځ ناپوهـــه طبیـــبان مـــې ژړوي

مجنـــون که په لیـــلا پسې له عشـقه په صـــحرا
میـــن چـــې په بـــدرۍ ؤ بیـا دېوان مې ژړوي

ملنگه! یو ته نه یې چې په عشـق کې یې ژاړې
پر دې مـــرض اخته نـــور عاشـــقان مـــې ژړوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په سترګو

چې میــن کړم خدای(ج) قضا وه ستا په سترګو
نــاروا نـــه وه روا وه ســـتا پـــه ســـترګـــو

چــا دیــدن په رڼـــو ســـترګو دی لیـــدلی
ړونـد یې مه بـوله بیـــنا وه ســـتا په سترګـــو

ډېـــرو لارو ګـــــودرونــــه دي نیـــولـــي
انتــظار دې چې شیــدا وه ســـتا په ســـترګو

له دې بلــه نېـــک نامـي بـه چېـــرته نـه وي
چې رسوا کړم خدای(ج) رسوا وه ستا په سترګو

مجنـــون نه ؤ په مجنـــون باندې چې یاد شو
وفـــا داره یې لیـــلا وه ســـتا پـــه ســـترګو

د یوسف(ع) حســن څرګنـــد چې په کنعان شو
پرې میـــنه زلیـــخا وه ســـتا په ســـترګـــو

چې به مـــړی پرې ژونـــدی شو غـــبرګ د چا ؤ
د عیـــسی(ع) د خـــولې صدا وه ستا په سترګو

د فرعون دسیسې چـــې یې کـــړې شـــنډې
د مـــوسی(ع) د لاس امســـا وه ســـتا په سترګو

نن ملنګ په صــورت روغ بېـــمار ښـــکارېږي
ستا په عشـــق کې یې دوا وه ســـتا په ســـترګو

۱۳۸۵/۷/۷ل

د روژې مبارکې میاشت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام آشنا ته

له فکر خیـــال سره مې تللـــې او راتللې آشنا
سر په زنګون باندې مې هر وخـــت یادولـې آشنا

چا به کیسـې راته په مخ د سپـین کتاب کـــولې
ما لا هغه وخـــت پېـــژندلې، چـې ختـــلې آشنا

د چا به مېـــنه په میـخور او په شـــــرابو کې وه
ما ته یـوازې پـه ضـــمیر کې څـــرخېدلې آشنا

په دې پوه نه شومه د حال پوښتنه ولـې نه کړې؟
ته خو زما په سر له پـــلار، مور تېـــرېدلې آشنا

یو څه زمـــا وه غلطـــي څه د اغیار په لمـــسون
څـــه د ازل وې فیـــصلې چې به کېـدلې آشـنا

نن دې دربار ته په دوه لاسه سلامي در رومـــي
ملنګ خالي کچکـــول چې تاته درېـــدلې آشنا

۱۳۸۷/۷/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ولچک او زولنـــې وې چېـــرته وې؟
چې تنها مې ورځې شپې وې چېرته وې؟

په آرامـــه مې ناستـــې کـــولی نه شوی
نـه بالښـــت نه بسترې وې چېـــرته وې؟

بل لـه تنـــدې سره لاس او په ګرېوان وم
بیا پـه نس کې مې غرمې وې چېرته وې؟

مـــا دې تمـــه د وصـــال همېـــش لرله
خو تر منځ مو فـــاصلې وې چېـرته وې؟

چې نـــاره د حـــق په لوړ آواز مې نه وه
د غلیـــم پـر ما پیـــرې وې چېـــرته وې؟

له زنـــدانـــه بـــه یـــې وړلـــو نا ببـــره
نه قاضـــي نه فیصـــلې وې چېـــرته وې؟

ډله ایـــزه بـه یې د خـــاورو مېلمانه کړو
نه کفـــن نـــه جنـــازې وې چېـــرته وې؟

ادکۍ او بیا د پـــلار په کور کې پېـــغله
په روژه د دواړو خـولې وې چېـرته وې؟

د قلـــم په ژبـــه نـــه شـــي ای ملنـــګه!
د آشنا چې سترګې مړې وې چېرته وې؟

۱۳۸۷/۴/۲ل، ۳:۷ب ظ

د سید جمال الدین افغان ثانوي ښوونځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ او ګلاب

جانانه ســـتا د عشــق پر هـــا مـــزار مې نه پرېږدي
چې درشم ســتا تر دَره پـــر دې لار مې نه پرېـــږدي

که هـــر څـــومره مجـــرم يمـــه منـــم يې پـــه لېمو
په تمـــه د ديـــدن زه ګناهـــکار مې نه پرېـــږدي

له مـــا ســـره جفـــا د آشـــنا ګـــوره هـــم وفـــا
پر لاس بانــدې ګټــلی جـــوړ قمــار مې نه پرېـــږدي

عـــدل په دنيـــا کې چـــې بې ځايـــه نن زورېـــږم
د سرو شګـو باران کې چـې سنګـسار مې نه پرېږدي

خوله بانـــدې نارې د اناالحـــق وايـــم ګـــويان يم
منصور په عشق کې موږ په سر ده دار مې نه پرېږدي

له ډېـــر وخـــت پر دېخـــوا يې خارمـــه لويـــه لاره
رقيب نه ډېـر په تنـګ يم په کـــرار مې نه پرېـــږدي

ملنــګ ځــان به بورا کـــړم له ګـــلاب نه به تاوېـــږم
خـــو څـــه وکـــړم له ګل سره چې خار مې نه پرېږدي

۱۳۸۵/۱۱/۲٦ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

د آشــنا کــوم منــنه او ســـــپاس
دا چې ویې شولو له ما سره شـناس

همېشه به مې په خیـال کې تاوېدلو
شکـــر ووتـــلو زمــا د زړه بـــړاس

د رقیب سره هر وختي زه جنګي وم
دا چې ماته را پیدا کړې ژر وسواس

زه په مینه د آشنا کې داسې نغښتی
لکه پټ چې لـوڅ بدن شي په لباس

که مې یو ځلې منګول ته غماز راغی
نور به یې ونیـسم په خوله لکه پلاس

خدایه(ج) ماته کړې حاصله مینه صافه
هم مـــې وســـاتې له شره د خـــناس

نه په تـول او تــرازو کېږي ملنـــګه!
نه موزون نه په مقدار شي نه مقیاس

۱۳۸۵/٦/۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــې تــړلی دې د زلفـــو په زنځيـــر يم
تـا ته ښـکارمه آزاد خـــو زه اســـير يـــم

ســـتا جفــا ته مــــې وفـا وفا په خـــوله شي
څه چې کـړې او څـه دې کړي ورته ځيـر يم

نيمه شپه کې دې يـادونه دومـــره زور شـــي
چې ســـبا ته ملامـــــت بيـــا د ضمـــير يـــم

په ټولي کې وروســـــته ناســـت يمـه منـــمه
دروازه کـــې دې رښتـــيا د ټـــولو ميـــر يم

چې مې لاس د مينـې در کړلو په لاس کـــې
له هغـــې ورځې غليـــــم سره در ګيـــر يـــم

اوس مې پرپرده په خلوت کې ګړی چُپ چُپ
زه ملنـــګ دلتـــه د ځـــو ورځـــو اجـــير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

فلسفه د خواږه ژوند ورکـه پیـــدا کړي
چې څوک ګډ شي په دریاب د شـــاعرۍ

سوچ او فکر یې نظمـونه شي غـــــزلې
هر یو خیال یې شي په باب د شاعـــرۍ

په غمـــونو او ښـــادیو کـې یې ګـــوره
غـــوړولی یې وي کتـــــاب د شاعـــــرۍ

نه موســـم د پســـرلي او څیـلې غـواړي
چـــې روانه شـــي میـــزاب د شـــاعرۍ

خوشـبویي لري د وخت په تیـریدو کې
راشــــه وګـــوره کبـــاب د شاعـــــرۍ

عجیبه غـــوندې خـــوندونه او مـزې دي
که ویده شـي څـوک په خواب د شاعرۍ

لویه لار کې به یې ګـوتې شونډې ښوري
چـــا چـې ونیـــــوه تـــناب د شاعـــــرۍ

د ملنګ په څیر به دی هم ویښ ویده وي
که تر غوږ یې شـــو ربـــاب د شـــاعـــرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــــې میـــــن کــــړمه زه تـا په ښکلــــي مـــخ
بیــا نـو ولــې وهـــي مـــا پـه ښکلـــي مـــخ

چې ځان سپین کـړمه بیا بیا په تهمت رنګ شم
چـــا لیـــدلی یـــم د چـــا پـــه ښـــکلي مـــخ

د لاسونو ګوتــې پـــرې کړې د وخـــت نجـــونو
مــــلامـــــــته زلیـــخا پـــــه ښکلــــي مـــخ

که یې ګوتې کړلې پرې زړونـــه به یې پرې ؤ
کـــه یې ســـترګې وای ســـبا په ښکلـــي مخ

چې په ټنـډه یې نښـــان د ښایســـت نه وه
کله خـــلاص شـــي د آبـــا په ښـــــکلي مخ

د لیـــلا د کــــوڅې سپــــــي بـــه ښکلـــومه
زه مجنـــون مـــــې د لیـــــلا په ښکلــــي مخ

ما ملنـګ ته خپل سیرت صـــــورت مالوم دی
دا چـــې څـــه کـــړم د دنیـــا په ښکلي مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نصیبه کله کله مې کوڅې لارې اغزي کړې
بیا کله داسې وشي چې له سپیو جوړ سړي کړې

په غوږ کې پټ د نیمې شپې چې غلې چاته وایم
خبر رابانديې څنګه کلی کور او ګاونډي کړې

چې څه مې اوربدلي دي د سر په سترګو وینم
قسمت چې د چا خوار شي په چمن يې مات منګي کړې

له چا نه پاتې اور او له چا پاتې مړې ایرې شي
بس سم د لاسه وینم چې هوښیار يې لیوني کړې

دا لیکه د ازل ده نننۍ خبره نه ده
څوک وي آزاد په کلي په چا کور کې پا بندي کړې

ملنګ مې خبل نصیب ته مړې مړې اوښکې کړلې تویې
چې څنګه ملامت يې هم د خپل او د پردي کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما مې آشـــنا ته پټ په غـــوږ کـې یو کیسه کړې ده
هغه آشـنا مې خپل آشـــنا ته سـر چپـــه کـــړې ده

نوره به نه کړم ریبـــاري دې قســـم خــــور آشنا ته
له دغه کار څخـــه مې څــو ځلې تـــوبه کـــړې ده

زه یې لیـــدلی یمـه چېـــرته بـــد ګـــومان ولې دی
له ده نه مخـــکې ما هغو ســـره لانجـــه کـــړې ده

په جوړولو د کورګي بانـــدې چــــې نه پوهېــــږي
لالي مې نن مخکې له وخت ځینې کوږده کړې ده

چــې په ورو خبـــرو نه پوهېـــږي مـــه ښـــوروه
هغـــه زمـــا په خېر د فیل په غوږ کې شپه کړې ده

خالقه! ښار دی بې پوښتنې آشـــنا نه شـــو پیــــدا
زه یو ســـاده ملنـــګ په چـا مې عقیـــده کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مـــې پـــرونۍ مخـــکې له وخـــته غـزل وګوره
ډېـره ده نېکبـــخته دا نېـــکبخته غــزل وګـــوره

ته بې کـــاره کله یې ماغـزه به شاعران خوري پرې
لږ فرصـــت پیـــدا کړه راشه مفـــته غـــزل وګوره

هر یو مې د ګودر چنار په څېر باندې ښـودلی دی
ډېر کـــه دې انګـــور د ونـــې لښـــته غـزل وګوره

ګیر شي په جرمونو فقط دوه ورځې په بند کې وي
خوشـې شي سبـا ته دا بدبختـــه غــزل وګـــوره

نه اخلـــي ملنــګه! څـوک دې دا غـزله نه اخلي
ختـــه یوه ختـــه ده خو خښـــته غـــزل وګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن چې دردونـــه ستا په ښکلـــو اننګو راغلـــي
دومره غمـــونه زما په کليـــو په کـــوڅو راغلـــي

دې فرعـونـــي لښــکرو څــه ونه کړل، څه ونه کړل
پـــرون هغلتـــــه اوس په دغـــو پښتـــنو راغلـــي

ورکړئ يو څه، ورکړئ يو څه دوی ته د خدای په نامه
يو ځـــو بـــې وزله له دې بـــرو کنـــډوالـــو راغلـــي

زمونږ له هېـواده ها د بر کلي جـــومات جـــوړ شوی
هر ځـــوک تر خپـــلې وسې ستـــړي له چندو راغلي

دوی تـه بـه څنـــګه د بريـــا لاســونه لپـه کـــړمه
بې اجـــازې مـــې پـــه کړکيـو دېـوالو راغلـــي

پرېږده شلېـدلي ګرېـوانونه زړه بـړاس ته پـــرېږده
له دې نـــادودو ولســـــو نه تر سپـــږمـو راغلـــي

توپيـــر يې نه کېـــږي ملنـــګه ســړی څـــه ووايـي
پـــرون وتلـــي په سيـــنه ؤ نـــن په پښـــــو راغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلتـــه ظلـم، دلتـه زور، دلتـه زياتی دی
چې پنځه ګوتـې په خوله منډي زمری دی

د يو څـــــو نا اهلو ستـــړو بې فرهنـــګو
نه سـړی په دې زور واکـــو کې ســړی دی

زور قـــوت به يې مېـــړي ته نه رسېـــږي
خو په کبر کـې ستر اوښ ترېنه کمکی دی

دا چـــې ګـــل يې تل ســاتلی له اغيـــارو
اوس نـــو ولې ملامـــت په ګل اغــزی دی

خدای بـه يې ســاتي له نظــر د بدو سترګو
ورتـــه دود مـــې بادبـــرک او سپېلنـــی دی

د آشـنا د کوڅې داســې پاسبـــاني کـــړه!
چې هر څوک وايي سړی نه دی دا سپی دی

تش په غبـــرګو تســـبو نه کېـــږي ملنـــګه!
څو شاهد دې په سجده خيالي تنـــدی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه پوهېـــږم چــې لړزېــږم کله څنــګه کله څنــګه
چې پاڅېـــږم بېـــرته لوېـــږم کلـــه څنګـــه کله څنګه

نتيجه مې د عمـــل ده که ښــېرا د کوم مظلـــوم ده
په خـــواږه خـــوب کې غـــږېږم کلـه څنګـه کله څنګه

تـــه د چـــا په يـــاد ژړېـــږې ما ته کلـــه مالومېـــږي
په خپل خيال کې غلطـــېږم کلـه څنـګه کلـه څنګـــه

ګوره زه له عقله کم يم خير که سر وېښته مې سپين دي
په خـــــوږو د چـــا غولېـــږم کلـه څنـــګه کله څنـــګه

سړيتوب عمر پوره شو څلوېښت کالـه جنګ جګړو کې
چې ســـړېـــږم بيا ګرمـــېږم کله څنـګه کله څنـــګه

ډېـــرې کونـــډې ډېرې بـورې راته پاتـي انقـــلابـــه!
زه ملنـــــګ ورتـــه زورېـــږم کلـــه څنـــګه کله څنـــګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســـتا يـادونه مـې پـه ويښــه زنگـــوي
کلــه کلــه مــې لـه خـــوبه پاڅـــوي

کله سـر په زنگــون ايښــې غلــی غلـــی
کلــه کلــه تصــــوير مـــخ تــه راوړي

کله وينــمه يادگار د خـــواږه ژونــد دې
يقــين وکــړه ما آرام تــه نـه پــريږدي

کلـــه اورم آوازونـه د خــوږ ژونـــد ستا
گونگـــې ژبـه مـې ځــواب نه درکـــوي

کلـــــه يــو بل راتـه هغـــه دغـــه وايي
کلــه کلـــه مې ضمـــير هـــم پـــړوي

اوس به څوک وي چې ملنگ دې دلاسا کړي
خامـخا بـــه يې ويښـــته غـم سپيـــنوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په رڼا ورځ کې یو څو ستوري د آسمــان لټوم
د رقیبانو په کــوڅه کې مې جــانان لټـــوم

دا ســتا په مینه کې رنګ شوی تردې ځایه یمه
د قافلـــو ســره ملګری شوم کنـــعان لټـــوم

چې سپېناوی یې لوی ښتن په ماشومانو کوي
داسې دوسې، داسې بندي، داسې زندان لټوم

ورځمـه نیسم د آســمان لمنې نـن سبــا کې
یو څو للمې مړاوو غــوټیو تــه باران لټوم

نن مې هوډ کړی مـخامخ یې دروازې ټکـــوم
د عملونو په هیــنداره کې مــې ځــان لټوم

بیایې په تنده لهجه زوړند ستـــرګو غلــي غلي
د هر سایل خاموش ځواب ته مې وجدان لټوم

ملنګه! بیا په نیمه شپه کې دا ړانــده توغندي
هر یو په جار وایي ساقي کې مـــلایان لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ريښتـــيا چې پرتــه له تا نه تېرېږي
په زړه کې پټ چې مې په زړه تېرېږي

د شپــې پـلان د سبـا ورځــې تـــړم
ګــوره سبا ورځ چې په څـه تېرېـــږي

لېـــوه چې ګډ شي په رمه کـوم ساعت
وايه چې څنــګه په شـــپانه تېـــرېږي

ځښـــتنه جــار دې له قـــدرته شــمه
دا نـن څه حـال په پښـــتانه تېـــرېږي

قسـم په خـــدای(ج) په سـړي وغمېـږي
د دوبـــي ورځ چـې په کاله تېـــرېږي

مـــا دي زړګـــي غوښـې پرې وخړلي
نـــاروا بيـــا پـــه دالانه تېـــرېـــږي

ملنګه! ځه د لارې سـر دې پرېـــږده
دوه مينان دي لکـــه غلــه تېـــرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاس په سر واورې پرتـې لاندې باران کړي
کاڼې ډېر وي خو يو يو ياقوت مرجان کړي

پاکـــولو د بنـده ته چـې هــوډ وکــــړي
ســــوزول د ګناهــو پـه رمضـــان کــــړي

ته په کوم نيت اړم شــــوی يې تقـــدير ته
تا وژلي کړي ژوندي بيـــا يې شاهان کړي

چې کرل او ريبـل کړي ورتـه مـــالوم دي
نو پرې ولې مـــلامت قلـــب سـرطان کړي

حقيـــقت د زړه په ســــترګو بانـــدې ويني
په رښتـــيا بانـدې شکـــونه او ګومان کړي

چې د نوح هغه اوږده تبلـــيغ ايـــل نه کړو
په دې لنډ عمـر به څنګه څوک جانان کړي

دا د ســــويو اسوېلــو ســوی زړګــی بـــه
ما ملنــــګ به په خالي لاس ور روان کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې د نـــن او د راتلـــونکي انـــدازه کـــوومـــه
گـــوته په غـــابن ددې حـــالاتو ننـــداره کـــوومـــه

دا چې ځـواني مې دې ناخوالو ښکار شوه کړوپ يې کړمه
اوس به د چـــا په محکـــمو کې فيـصله کـــوومـــه

نور به نـــو سر په زنګـــون شـــپه په ويښـــه نه تـــېروم
لکه شاعـــر چـــې لـــه خيـــالاتو ســـره شپه کـــوومـــه

لمن مې ډکـــه ده له کاڼـــو خو څـــوک نه پـــرې ولـــم
زه لکـــه پـــورې غـــر په خـــدای چې ګوزاره کـــوومه

د انديښـــنو او د غمـــــونو تابـــوت وړم پـــــر اوږو
هلتـــه د څـــو آزار ګټـــلو جنـــازه کـــــوومـــه

زما غـرور، زما وجـــدان د چـــا په ځـــان نه منـــي
پرتـــه له دې چې يـــوه تـــا ته به سجـــده کـــوومه

ملنـــګه! تا ته کـــړي يو څـــه او مـا ته بل څه کـــوي
دلتـــه به څنـــګه اعتـــبار د چـــا په خـــوله کـــوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ورځې خيال سرى له خوبه باسي
فكر جنجال ســرى له خـوبه باسي

په خپلو ښـو او بــدو نـه پوهېـږي
ثواب وبال سـرى له خــوبه باسي

د كار په نيت استــخاره كــوومـه
خپل اندېوال سرى له خـوبه باســي

قلم په لاس سـوچ كې غـزل جوړوم
زنګ او مسكال سرى له خوبه باسي

په تش لېدو له سترګو وړي خوبونه
د زنې خال ســرى له خوبه باســي

ملنګه! خپله ملنـــګي دې ښه ده
دولت او مال سـرى له خوبه باسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د آشنا مې سترګې سرې دي نه يې مني
جوړې کړې يې پلمې دي نه يې مني

په رڼا ورځ حقيقت سترګې کړي پټې
دلته غبرګې جنازې دي نه يې مني

د هېواد خاوره شاهده ده ژړېږي
پَل په پَل نن هديرې دي نه يې مني

پسرلي ښکلا بدله په بل رنګ کړه
د سرو وينو فوارې دي نه يې مني

ته نن رحم کړه مقتوله انتقام کې
د مظلوم ملت نارې دي نه يې مني

يو خوا پانډ بل خوا ته پړانګ منځ کې ملنګ دی
ورته کړې چا ښېرې دي نه يې مني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خبــره مــې له زړه ســـــره ده
د آشــنا کــور مـــې له کاله ســـره ده

ریبار په کــور کوژدن دې کړې نه ده
غم دې جـــانانه لــه واده ســـــره ده

گـــوره کـــــارونو کې به کــار نه لرې
د هر یــو کار تدبیر له ده ســـــره ده

ښایســت د مــخ مې نړیـــوال زوروي
کیســـــه د تــره نن دې وراره سره ده

ملنـــگه! خوره شوله پرده پرې وکړه
واک او اختیار دې له ړانده سره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما له ګـــرېوان سره په پـــټه مشـــوره کـــوله
دا ستا د مـینې مې په خپل ځان اندازه کوله

نن مې ګومان راته ښکارېږي په یقین بدل شو
تا په رښتیـا هـم پسـرلي ته حـــوصله کـــوله

لکـــه چــې جوړه مې د ختو کلا بیا ورانېږي
هلـته یوه زلمـي له بل ســـره کیـــسه کـــوله

خالقـــه بیا به یې ګرمۍ د جـوزا وســـوځوي
په دغـه باب مې د بې وزلو اندېښـــنه کـــوله

ما ملامت مه بولـې نفس لرم شـــیطان لـــرمه
یـــو څـــو بـــدرنګو د ډالـــرو اشـــاره کـــوله

ســتا له ورو خبـرو ځـار شـمه یتـــیم ماشـومه
دا څنګه زړه ؤ ستا په پلار یې چې حـمله کوله

بیا یې د میـــنې ملنـــګان له دروازو شـــړلي
نن د ملنګ په څېر هغـــوی هم دروېـــزه کوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ملنګ میـــــنه ملنـــګ کوي ملنګه
ګـوزاره لږې له څنـــــګ کـــوي ملنګه

ملامت نه دی ښایســـــت له دنـیا تللی
دا چې ناز پر مـا بـدرنـګ کـوي ملنګه

ما د سر په ســـــترګو ولیـــدل څو ځلې
دلته ننګ په هر بـې ننـــګ کوي ملنګه

د بـــورا سیــنه ســوری ګل د ګلاب کړه
خـود به میـنه په لـــونګ کوي ملنـــګه

سر به وخـوري دا مور مړی نن سـبا کې
څوک چـې سر لږ ذره دنګ کوي ملـنګه

څرک د سولې آرامــی هېـڅ نه لګــیږي
دلته هر څوک ژوند په جنګ کوي ملنګه

لـه ځېـښتنه کلمـــه غــواړه په ژبـــه
عـــزرائیل چې کلـه زنګ کـــوي ملنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه د ګــودر نــه د منــګي کيـــسه ده
قسم په خدای چې د زړګي کيــسه ده

زه يــې په دنــګه ځــوانۍ وغــولېدم
اوس يې چې وينم د مرګي کيــسه ده

قرآن ټــوټه ټـوټه جـومات شهـيد شو
ته او خـــدای دا هم اسلامي کيسه ده

خدايه! په خوب کې مې ليدلې نه وه
نـــن په رڼـــو د هــر سړي کيــــسه ده

زمـا په خيــال سـر کې ماغزه نه لري
د ګيــدړ خـــره او د زمـــري کيسه ده

چې ملامت څـوک دي پوښتنه کووم
زه وايـــم ومـــــه د غوايـــي کيسه ده

دا چې له ځان سره به نور څه راوړي
دا د راتلــونکي پســـرلي کيـــسه ده

ملنـــګه! زه چــې مې زړګی ور وړمه
د بـل په فکـــر مطلـــبي کيــــسه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرگیه

زه دې پـــوروړی یم کـــه مـــې ته یې پـــــوروړی
د سلو ســـــر دې نـــن په مازدیـــگر راځیـــنې وړی

دا زه دې پېـــژندلـی شـــپه او ورځ راتـــه ولاړ یـې
په ســـمه چـــې در نه شـــم بیا دې غـــر راته نېولی

قربان شـــم عزرائېـــله لږ د ســـر ســـړي ته گـــوره
فرصـــت خـــو یو څـه ورکړه په سخـتیو مې موندلی

زړګیه ستا خالي ځای به په چا باندې اوس ډک کړم
چې سترګې مـې ور واوښـــتې پـرون دی رانه تللی

خاونده! نه پوهېـږم چـــې په څـــه یـــم وژل شـوی
کـــه ژبـــه پښتـــــنه پټکی په ســـر مې ده وهلـــی

تـــر څـــو به وژل کېـــږم او قـاتل به مالوم نه وي
قلمـــه اوس یـــې لیـــکه تا نو ولـــې انکـــار کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه د خيـــال په تصـــور کـــې زنګېــدلم
تا لېــدلم مــا خــدايږو کـــــه ته لېــدلې

د يو چا انځور مېلــمه مــې ؤ خيــالو کې
اوښکې خپله په خپل سر له سترګو تللې

عجيبه غوندې دنيا وه زمــا په ژونــد کې
په ساعت کې مــې ژړلـــې او خنـــدلې

د غماز په ځـــېر هغلــته يو بل ځوک وو
د پـــردې تـــرشـا يې ورو ورو راکتــلې

اوږده شپه د ژمـــي تېره شـــوه سبا شو
له لـــږ تـــويې ملغـــلرې مې شـمېرلې

ملنـــګـي نه وه ملنــګه دا خـــــاني وه!
چـې مــې ځـــه ورته ويلې يار منـــلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکـــه رڼا چـــې، په رڼا کې، په رڼـــا پســـې ځي
زړګـــی مې ځـکه ستا د زړه په سر سودا پسې ځي

ملامــت ښـه ورته مالـوم ده هســـې ســـترګې پټې
چې چېرته زړه ځي، هلته پښې په هغه چا پسې ځي

اُوس او خزرج شول د کلـــونو دښــــمنۍ لاس په سر
حق رسالت او ستر نعـــمت هـــــر چا پخلا پسې ځي

تا وه لیـــکلې په تقـــدیر کـــــې هدایـــت خبـــره!
شي نافرمان ولې هُـد هُـد چـــې په سـبا پسې ځي

د چـــا دې لاســـه کـډه لاړه پـه زیـــړي مازدیـــګر
روایـــې څـــه کـــړې دردېـــدلي نا روا پسې ځـي

ورځ را روانه ده لمـــده ژپـــه دې وچـــه غـــــواړم
دروغ به دروغ شي او رښتیا به په رښتیا پسې ځي

یـم پلـــورل شـــــوی له پخـــوا نه پـــه ارزانه بـــیه
ســـوانح ګـوري څـــوک لالا او څوګ آبا پسې ځي

ملنـــګه! لاړ به شــــــې نـړۍ نه له ارمـــانه ســـره
هېڅوک په دې فکر کې نه دي چې عُقبا پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سترګو ړوند سر مې دې سپین کړو اوس دې کډه وکړه
صبر تمام زړه مې دې خوږین کړو اوس دې کډه وکړه

ما لویه شپه تا ته پستې تا خندورې کړلې
پر ما دې پلی خپل آیین کړو اوس دې کډه وکړه

هیڅ خبر نه وه ګوزاره کیده او ژوند روان ؤ
چې مې یو خال پاس په جبین کړو اوس دې کډه وکړه

زما اخلاص به دې وهي آزار ګڼلې آشنا
ما ته دې کور کلی کمین کړو اوس دې کډه وکړه

ورځه ورځه خیر به ونه کړې تا ته شوي ښېرې
خوښ دې پر ځان شیطان لعین کړو اوس دې کډه وکړه

پرون دې زه ومه ملنګ او درته خوښ جامو کې
چې دې پر غاړه لونګین کړو اوس دې کډه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زوربېدلـــی یم له یـاره دومــــره ډېـــر
څـوک به نـه وي له اغـیاره دومره ډېر

په دا خپـــله غلطــی مې نه پوهېـــږم
کنه! تللـــی یـــم پر لاره دومـره ډېـــر

ترې په ژوند کې د خوښیو لایق نه شوم
پرې وتلی یـــم له کـــاره دومـــره ډېر

نصیبـــونه، قســمتـونه، تقـــدیـــرونه
رسېــــدلی یـــم تر داره دومـــره ډېر

مؤمن یو ځلې چیـــچلی شي له غـاره
چیچل شوی یم له غـــاره دومـــره ډېر

زه ساده ملنګ په خپله ساده ګی کې
چا لېدلی یم هوښـــیاره دومـــره ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننلیک

دا چې زما شاعري د تخنیک او سیستماټیک له پلوه څومره کیفیت یې درلود، دا مې د ادبیاتو او د شعر استادانو ته وړاندې کړ، چې له نېکه مرغه د خپل ځانګړي نظریه یې زما د شدلې شاعرۍ په پار څرګندې کړې دي، خو ما هر کله د خپل الهامونو ته ښه راغلاست ویلی او بې له کوم استرس او ډار څخه د ټولنې او د زړه غږ مې د شعر په ژبه بیان کړی دی، په هر صورت؛ په لومړي قدم کې د پښتو ادبیاتو ستوری استاد لعل پاچا ازمون صیب څخه نړۍ مننه کووم چې زما شعرونه یې ډېر په غور سره کتلي او د کره کتنې وړاندوینې راته کړې وې، چې ما هم د راتلونکې شاعرۍ لپاره ډېر په غور سره ولوستل، چې ګټور او مثبت پاینټونه یې درلودل، بیا ځای لري چې مننه وکړم له تاند او زیارکښ عبدالوهاب مومند څخه چې د کتاب په اډېټ او کمپوز کې یې راسره مرسته وکړه او هلې ځلې یې د ستایلو وړ دي. همدارنګه له نورو ملګرو نه هم مننه؛ چې د کتاب په برخه کې یې ونډه اخیستې!
هېره دې نه وي، د مالي لګښت په برخه کې له حاجي راز محمد امرخېل څخه نړۍ مننه چې په لنډ وخت کې د کتاب چاپ ته یې اوږه ورکړه.

درنښت

ذکرالله ملنګ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library